

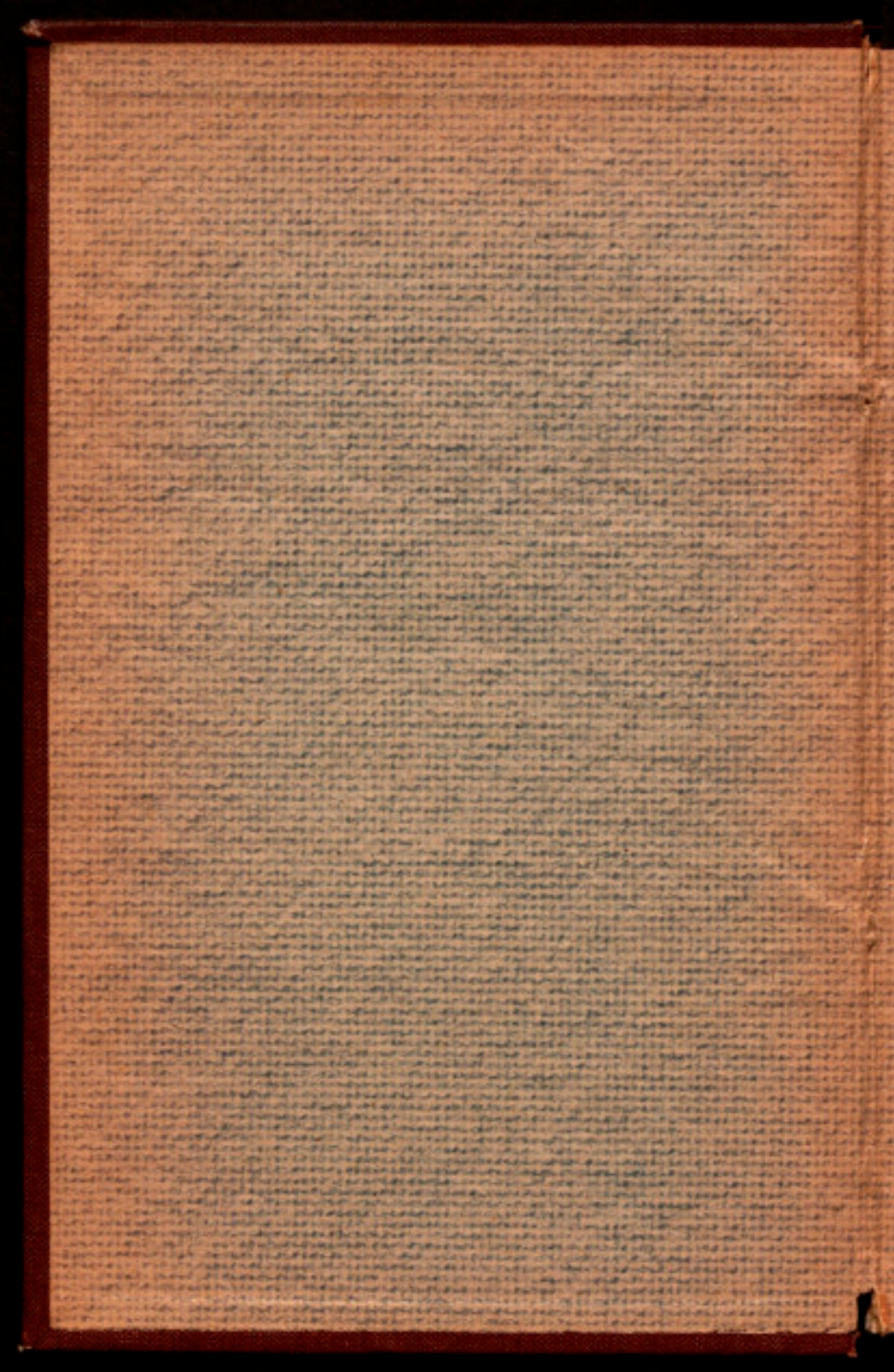
MANCOMUNITAT
DE CATALUNYA

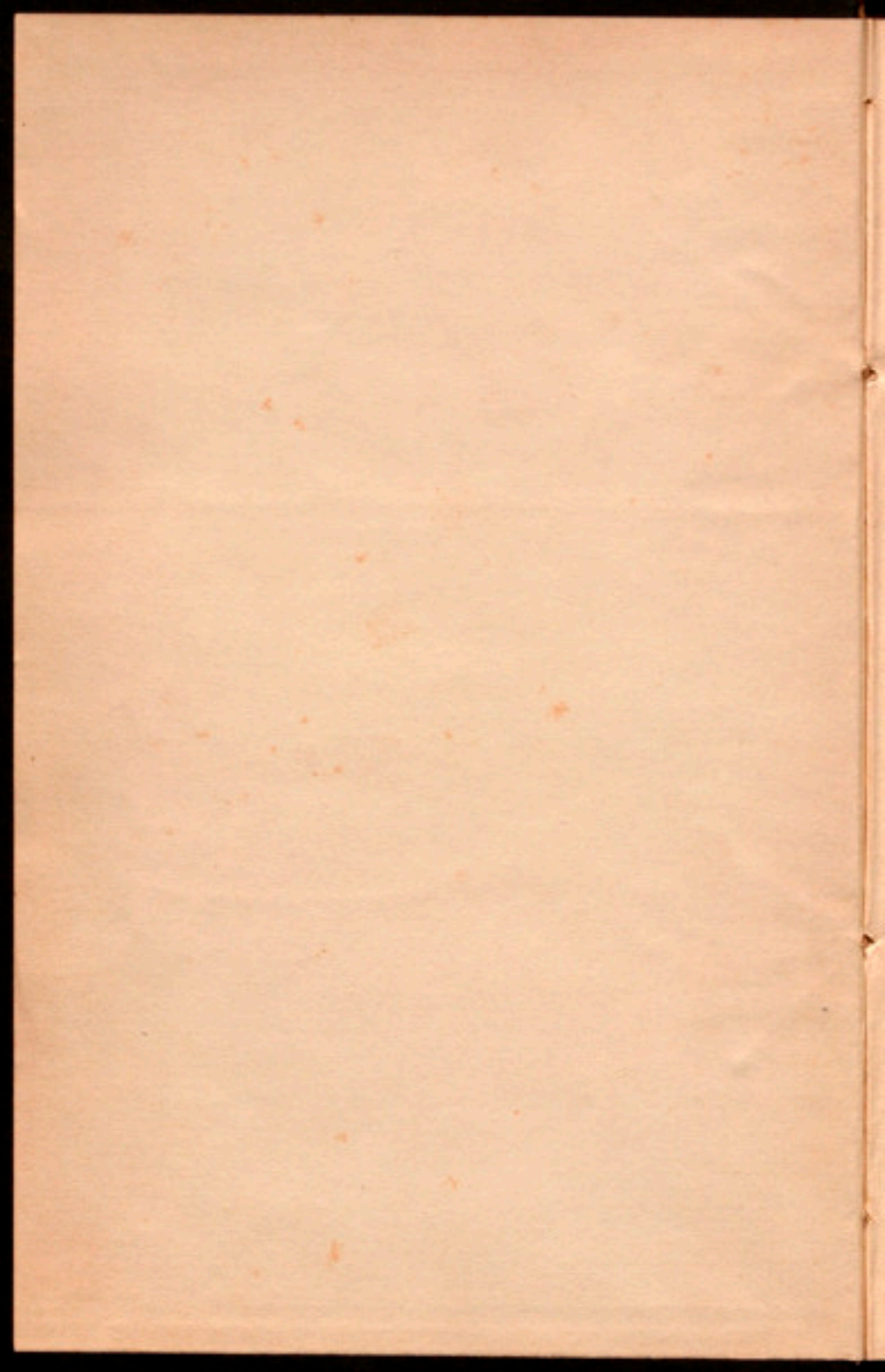
PER L'AUTONOMIA

AUTONOMIA

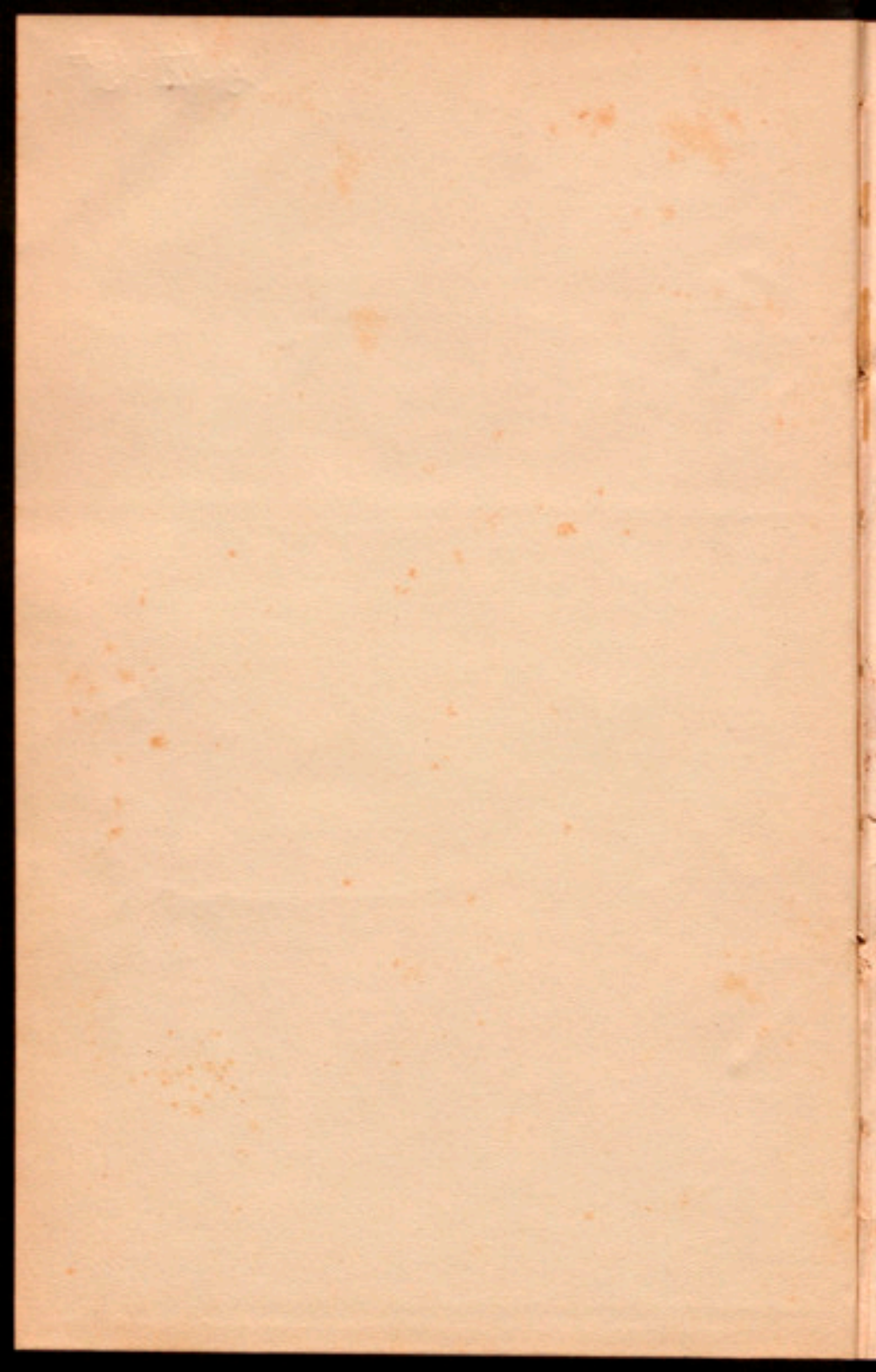
M
3
157

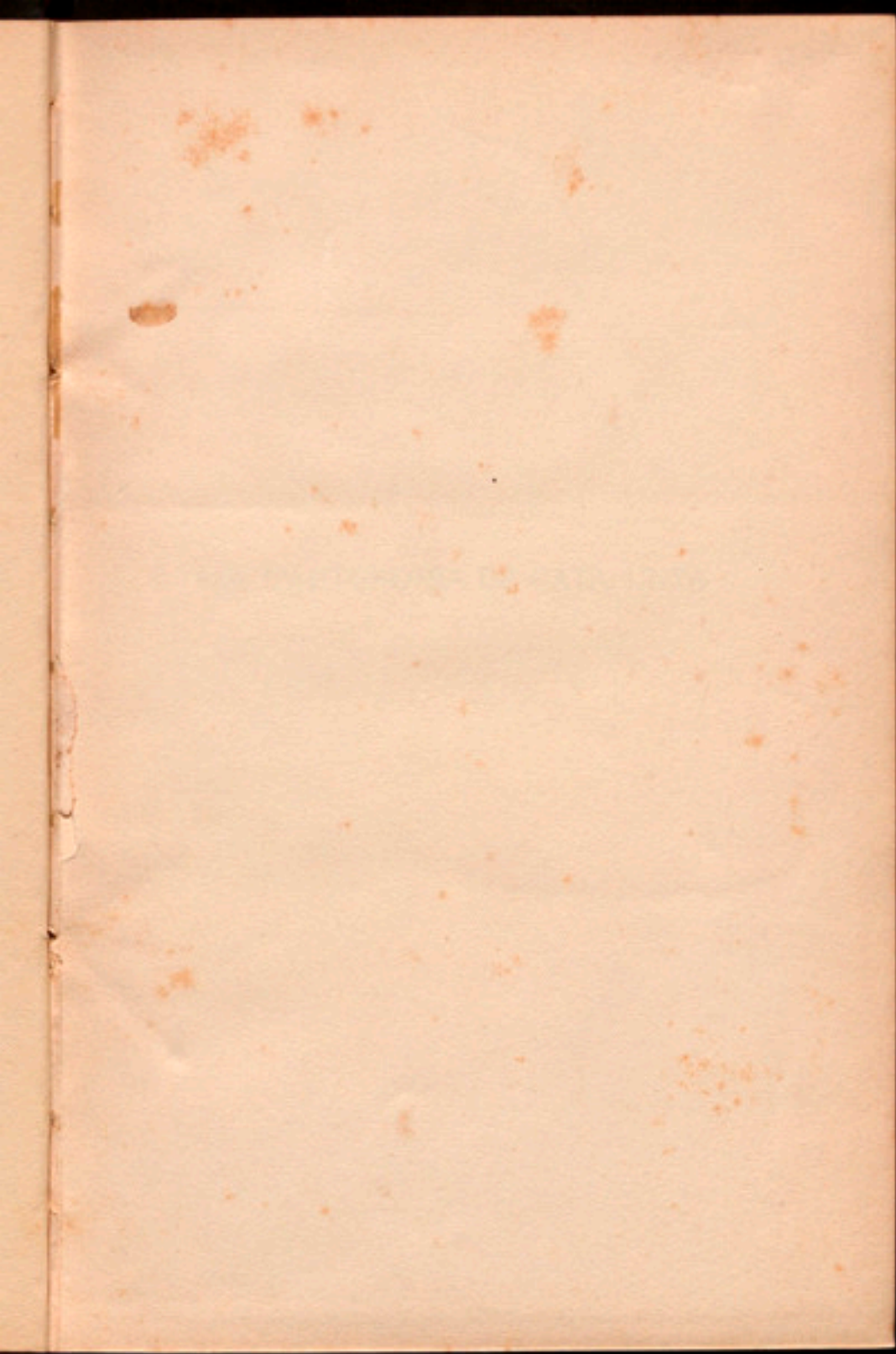
Desembre 1918

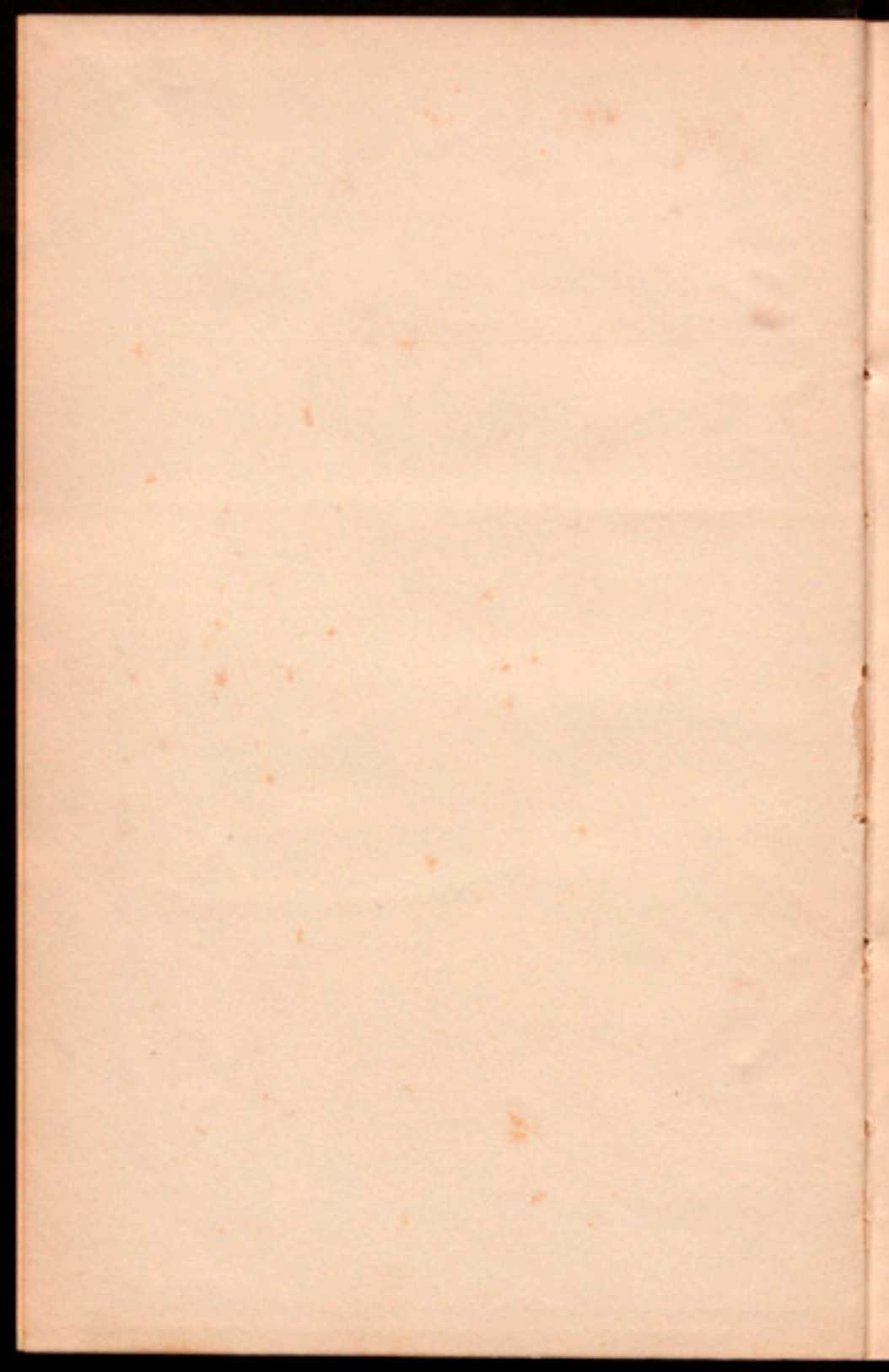

M-3-157

PER L'AUTONOMIA DE CATALUNYA

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

MANCOMUNITAT DE CATALUNYA

PER L'AUTONOMIA
DE CATALUNYA

: DOCUMENTS I ACORDS :

DESEMBRE 1918

: BARCELONA :

R. 424

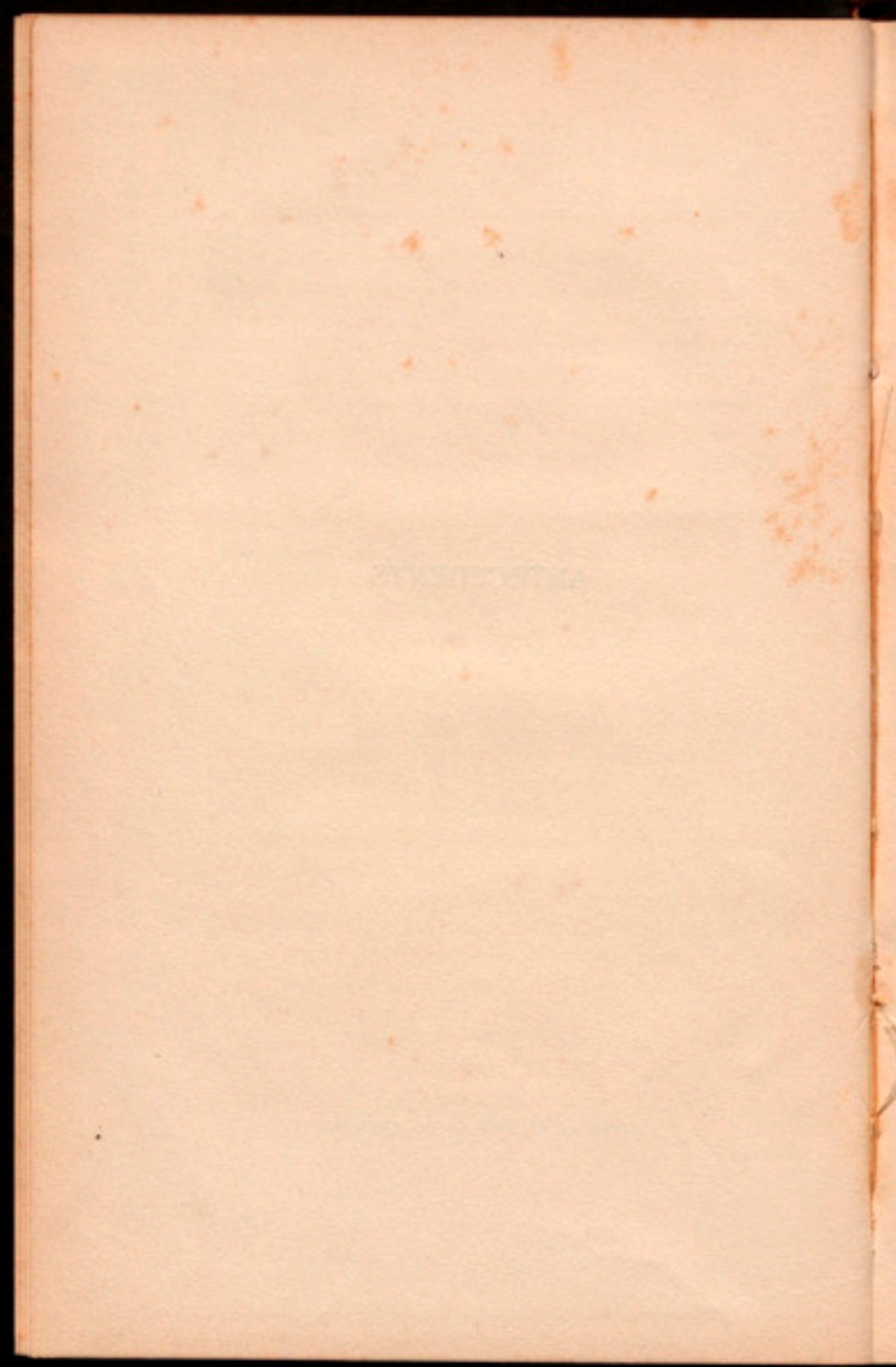
MANCOMUNITAT
DE CATALUNYA

PER L'ADQUISICION
DE CATALUNYA
I DOCUMENTS D'ARXIU

IMPRESA DE LA CASA DE CARITAT

ANTECEDENTS

ANTECEDENTS

1. *La continuïtat històrica del problema català.*

En aquesta hora solemne i decisiva, en què la cordial unanimitat de tots els partits d'opinió catalans reclama amb legítima exigència inajornable el reconeixement de l'autonomia de Catalunya, és oportú recordar que la demanda actual no és un fet isolat, ni una improvisació de les circumstàncies, ni un arborament passatger, sinó que és una alta manifestació de l'anhel d'un poble que a través dels períodes històrics i de les vicissituds socials i polítiques, ha conservat viva la voluntat d'ésser orgànicament lliure, i sobirà de la seva vida interior.

La història política del nostre poble ens mostra, en efecte, tota una dilatada sèrie de manifestacions de la voluntat d'autonomia.

La persistència del problema català, essencialment únic sota la varietat dels seus aspectes, és la prova que es tracta d'un fet biològic, i que el problema polític que se'n deriva només pot ésser resolt per l'acceptació franca d'aquest fet, amb totes les seves conseqüències.

Catalunya, en la manifestació de la seva vo-

luntat d'autonomia, ofereix, no sols la solidaritat dels seus partits i de les seves classes socials en els moments culminants de la pròpia història, sinó també la solidaritat de les generacions, unides a través del temps per la unitat de l'ànima col·lectiva.

Les lluites que, en segles passats, va sostenir Catalunya contra el poder central de l'Estat espanyol, culminen en la data del 1714, que marca la fi de les llibertats catalanes. Abandonats els catalans pels governs dels països que eren llurs aliats, foren vençuts després d'una resistència heroica, per tots els historiadors exalçada, i les llibertats polítiques de Catalunya van ésser abolides en mig d'una repressió duríssima, una de les més dures que la història recorda. D'aleshores ençà, suprimida enterament la llibertat de Catalunya, el problema català ha existit amb vivacitat invencible. Aquest problema no ha desaparegut mai, malgrat dels períodes de quiescència i d'oblit. La voluntat de Catalunya, vaga i com a inconscient en els temps de depressió, clara i enèrgica en els dies del desvetllament patriòtic, s'ha declarat sempre en contra del règim que li fou imposat per la força de les armes.

No per a jutjar-los, ni tan sols per a valorar-los, sinó per a posar de relleu la continuïtat històrica del problema de Catalunya, exposarem aquí, molt sumàriament, alguns dels fets que són prova de la persistent realitat d'aquest problema.

2. *L'apel·lació a l'Anglaterra (1736).*

Quan Catalunya, l'any 1714, anava a perdre irremeiablement la seva llibertat, els consellers de Barcelona, que havien assumit la direcció de la defensa, en una dramàtica proclama alçaren testimoniatge dels llurs esforços davant els contemporanis i davant les generacions esdevenidores, justificant la conducta pròpia, i reservant el nou plantejament del plet per a altres dies.

No s'havien escolat més de vint anys del decret de *Nova Planta*, que va reduir Catalunya a la condició de poble vençut i humiliat, quan un grup de catalans, entre els quals hi havia el darrer conseller en cap de Barcelona, En Rafel Casanova, s'adreçaren al rei d'Anglaterra, Jordi II, sol·licitant el seu auxili per a desfer la injustícia de què Catalunya havia estat víctima.

3. *La Revolució francesa i Catalunya.*

Després d'un llarg període de postració, el problema de Catalunya ressorgí en l'última desena del segle XVIII, a conseqüència de la Revolució francesa. Els constitucionals i els revolucionaris francesos van voler atraure's els catalans, prometent-los ajuda per a la reconquesta de

la llibertat. Emissaris francesos arribaren a la regió fronterera, i un d'ells, que segons il·lustres historiadors no era d'altre que Maximilià Robespierre, qui molt aviat havia d'assolir la celebritat, el 1791 arribava a Perpinyà amb les velles constitucions de Catalunya a l'equipatge i disposava que fos traduïda al català la Constitució francesa. Durant la guerra que des de 1793 a 1795 sostingué Espanya contra la França revolucionària, es multiplicaren, per part dels francesos, els projectes de restauració de la llibertat catalana, de la qual aparegueren a França nombrosos partidaris, entre ells el convencional Couthon, qui presentà a la Convenció una memòria on era proposada la solució del problema de Catalunya mitjançant la constitució de la República catalana independent.

No acceptaren els catalans de la fi del segle XVIII aqueixes promeses, contràriament al que succeí amb els bascs. Però durant aquella guerra, la realitat de la qüestió catalana pesà en l'ànim dels dos Governes, el de Madrid i el de París. Generals i homes públics espanyols i francesos, entre ells el general Ricardos, s'adreçaren als catalans fent ús de la llengua gloriosa que en temps de Felip V havia estat desposseïda de la seva dignitat oficial i dels sacratíssims drets de lliure ús.

D'altra banda, és un fet, per tots els historiadors reconegut, que en aquelles circumstàncies el Govern espanyol guaità amb recel tota l'acció

de Catalunya, per la temença que el sentiment de la personalitat pròpia i la voluntat d'autonomia es desvetlessin en els catalans.

4. *Napoleó i Catalunya.*

Es repetí la situació l'any 1808, en ésser envaït per les tropes de Napoleó el territori de la península. Disposà aleshores l'emperador que Catalunya es constituís en Estat.

L'any 1810, el mariscal Augereau, s'adreçà des de Girona als catalans, en nom de Napoleó, i els digué que venia a alliberar-los. Fou creat, durant l'ocupació francesa, l'apel·lat Govern de Catalunya, que tingué per llenguatge oficial el català i que féu imprimir durant uns quants mesos el seu periòdic oficial a dues columnes, en francès l'una i en català l'altra.

5. *La Junta Superior del Principat.*

En desaparèixer temporalment el poder central espanyol l'any 1808, per haver quedat Espanya sense dinastia i sense Govern, els catalans del Principat havien constituït a Lleida la Junta Superior, poc després federada amb les Juntes que en d'altres regions de la península s'havien format. La Junta Superior s'orientà envers les

solucions autonomistes, i usà en molts dels seus documents la llengua catalana.

6. *Els diputats catalans a les Corts de Cádiz.*

Els diputats catalans que envià Catalunya a les Corts de Cádiz, l'any 1812, reberen de la Junta Superior del Principat instruccions respecte a llur actitud en front del problema de l'organització política d'Espanya. Aquestes instruccions tenien el caràcter d'un mandat per a reclamar a favor de Catalunya el restabliment de les llibertats anteriors al 1714. Triomfà allí la tendència centralista, malgrat de l'oposició dels catalans, que s'esforçaren perquè prevalgués, dins el règim constitucional, la tendència autonomista.

7. *La renaixença literària.*

No passaren molts d'anys sense que a Catalunya sorgissin nous moviments, fills del constant anhel de l'ànima catalana. Aparegué el moviment romàntic a Catalunya abans que en cap altra banda d'Espanya, i d'ell sortiren els primers paladins de la renaixença catalana. Fou elevada novament la nostra parla a la dignitat de idioma literari. I mentre aquesta renaixença, consolidada

per la restauració dels Jocs Florals l'any 1859, es desplega i avança, donant origen a una esplèndida literatura que contrasta amb l'esterilitat dels temps llòbregos de la decadència, el moviment polític s'inicia.

8. *Les tendències autonomistes dels partits extrems.*

Abans d'arribar a la formació del catalanisme contemporani, el sentiment català, refugiat a les capes profundes de la consciència patriòtica, influí alhora en els partits de dreta i d'esquerra.

L'amor a les tradicions catalanes portà a un sector del nostre poble, sobre tot en les comarques rurals, a la defensa de la causa tradicionalista. I l'amor a la llibertat, consubstancial amb l'ànima catalana, portà a una part de la classe mitjana i a les masses obreres dels centres industrials, al moviment democràtic hispànic, que va tenir el seu bressol a Catalunya. Així el sentiment català va manifestar-se en l'orientació furista del tradicionalisme i en la tendència federal del republicanisme, tendència que va tenir en un català de gloriosa memòria, D. Francesc Pi i Margall, el seu més alt definidor i apòstol.

9. *El pacte de Tortosa.*

L'any 1869, les representacions regionals del partit federal, posant en pràctica les doctrines d'aquest dins l'organització del partit, convinqueren una sèrie de pactes en virtut dels quals constituïren diversos agrupaments supra-regionals. El primer d'aquests pactes, el de Tortosa, uní, dins aquella organització, les terres que un dia integraren la Confederació catalano-aragonesa (Aragó, Catalunya, València i Balears), conservant cadascuna d'aquestes regions la seva completa autonomia interior.

10. *La República del 1873 i l'Estat català.*

Proclamada l'any 1873 la República espanyola, sorgí de seguida la qüestió dels Estats regionals.

A Catalunya, el moviment per l'autonomia federativa fou més fort i més conscient que en cap altre indret de la península. El mes de març d'aquell any els representants catalans, reunits a la Diputació de Barcelona, estaven a punt de proclamar l'Estat català autònom. No va arribar-se a fer la proclamació perquè els ministres de la República, i sobretot Pi i Margall, s'esforçaren a evitar-lo, per témer que en aquells

moments podia produir gravíssimes perturbacions i per creure que ben aviat l'establiment de la Constitució federal presentada al Parlament espanyol donaria satisfacció a les reivindicacions autonomistes.

11. *El Memorial d'Agravis.*

En els primers anys de la restauració monàrquica, els anhels de la joventut catalana, fins aleshores canalitzats en gran part en les idees del republicanisme federalista, van crear nous camins. Fou fundat el catalanisme polític; i l'any 1885 fou presentat al rei D. Alfons XII, en nom de gran nombre de corporacions i entitats econòmiques, la *Memòria en defensa dels interessos morals i materials de Catalunya*, dita «Memorial d'Agravis», el principal redactor de la qual fou En Valentí Almirall. En la memòria eren exposades les greuges de Catalunya en diversos ordres, i era demanat el reconeixement de l'autonomia catalana.

12. *El missatge a la Reina Regent.*

Tres anys després, amb ocasió del viatge a Barcelona de la Reina Regent, que vingué a visitar l'Exposició Universal del 1888, li fou pre-

sentat, per iniciativa de la «Lliga de Catalunya», un missatge redactat en llengua catalana i adreçat a D.ª Maria Cristina com a comtessa de Barcelona, recordant-li el nostre problema i reclamant novament l'autonomia de Catalunya.

13. *El missatge de les entitats econòmiques.*

L'any 1898, en el ple de la crisi produïda per les guerres colonials i amb els Estats Units, una comissió presentà a Madrid, en nom de les entitats econòmiques barceloneses, un missatge a la Reina Regent, en el qual s'insistia sobre la necessitat d'atorgar a Catalunya la llibertat de regir per si mateixa la seva vida interior.

14. *La Solidaritat Catalana.*

Amb el nou segle arribà el període de la intervenció política del catalanisme. Les repetides victòries electorals de la novella força constituïren evidents proves de l'accentuada voluntat de Catalunya.

Però on es demostrà fortíssimament, esplèndidament aquesta voluntat, fou en el moment de la Solidaritat Catalana.

Les eleccions generals del 1907 constituïren un brillantíssim plebiscit en pro de l'autonomia

de Catalunya, que la Solidaritat havia inscrit en el programa del Tívoli. Aquelles eleccions van donar a la Solidaritat quaranta-u dels quaranta quatre llocs de diputats a Corts, i la quasi totalitat dels llocs de senadors electius.

15. *La unanimitat autonomista dels actuals partits catalans.*

Desfeta la conjunció de la Solidaritat, el 1909, les eleccions posteriors han donat constantment a Catalunya una gran majoria de representants parlamentaris adictes a la causa de l'autonomia.

Àdhuc els partits centralistes han adoptat, dins de Catalunya, una actitud favorable a l'ideal autonomista i s'han sumat a diverses manifestacions de l'esperit català.

En ço que esguarda als elements obrers, n'hi ha prou amb esmentar la moció aprovada pel VIII Congrés de la Federació Socialista Catalana, celebrat a Tarragona, en la qual es declara la necessitat d'atorgar l'autonomia als diferents pobles hispànics i d'establir el lliure ús de la llengua catalana en tots els actes de la vida pública.

16. *La Mancomunitat de Catalunya.*

Iniciat l'any 1910 el moviment per la creació de la Mancomunitat de Catalunya, considerada

com a una avença del règim autonòmic, es sumaren novament en una comunal aspiració els partits polítics, les corporacions públiques i els orgues d'opinió. En llur gran majoria, els Ajuntaments de Catalunya van adherir-se a la petició, i el conjunt de les adhesions tingué la valor d'un referèndum orgànic municipal.

La Mancomunitat de Catalunya, creada l'any 1914, i que pot ésser considerada com a orgue representatiu del poble català, ha aprovat en ses Assemblees proposicions diverses, inspirades en el sentiment de catalanitat i d'autonomia, que és el fonament de les nostres reivindicacions.

17. *L'Assemblea de Parlamentaris.*

L'any 1917, les conseqüències polítiques dels esdeveniments del 1.er de juny van derivar aviat pel camí del moviment autonomista català.

L'Assemblea catalana celebrada el 5 de juliol a la sala de sessions de l'Ajuntament de Barcelona va proclamar la necessitat urgent de reconèixer l'autonomia de Catalunya. I aquesta demanda va ésser acceptada i ratificada per la històrica Assemblea general de parlamentaris espanyols celebrada a Barcelona el 19 de juliol, que reconegué el dret de Catalunya a tenir una àmplia autonomia política, els límits de la qual van ésser assenyalats a les bases per a la reforma

contitucional de l'Estat espanyol, acordades pels assembleistes.

18. *El plebiscit municipal.*

L'Escola de Funcionaris d'Administració Local, fundada per la Diputació de Barcelona, ha organitzat en els últims anys les Setmanes municipals. En aquestes Setmanes s'exterioritzà de bon principi, per part dels alcaldes i regidors de Catalunya que hi prenen part, l'aspiració a l'autonomia. En la II Setmana municipal, celebrada l'any 1916, fou aprovada una proposició en la qual es demanava l'autonomia de Catalunya. En la IV Setmana celebrada enguany, van ésser formulades unes conclusions, la primera de les quals afirma el principi de l'autonomia de Catalunya.

Aquestes conclusions obtingueren el vot favorable de més del 98 per 100 dels Ajuntaments del Principat de Catalunya, segons certificacions oficials que, formant el Llibre del plebiscit, van ésser posades en mans de la Mancomunitat en el solemne acte del 16 de novembre proppassat.

El plebiscit municipal de Catalunya ha confirmat, amb la força d'un document autèntic, tota la llarga sèrie de manifestacions en pro de l'autonomia de Catalunya. I al voltant d'aquest plebiscit s'ha mobilitzat tota l'opinió viva de Catalunya, que amb innumerables adhesions cor-

poratives i amb l'entusiasme popular s'ha posat al costat del Consell de la Mancomunitat de Catalunya, encarregada de trametre al Govern de Madrid l'expressió de la voluntat catalana, secular i invencible, viva ahir, viva avui, viva demà i sempre.

L'ORGANITZACIÓ DEL PLEBISCIT MUNICIPAL

L'Escola de Funcionaris d'Administració local fou encarregada, en la IV Setmana Municipal Catalana, d'organitzar el plebiscit dels Ajuntaments sobre l'autonomia de Catalunya i l'autonomia municipal.

Celebrada la IV Setmana en el mes de juliol passat, es procedí seguidament a l'organització del plebiscit, remetent-se als Municipis la proposta d'acord que de la Setmana Municipal havia sortit.

Els Ajuntaments catalans van deliberar sobre la proposta, i la immensa majoria acordaren en sessió, pel vot dels regidors, sumar-se a les peticions formulades, la primera de les quals proclama la necessitat de concedir a Catalunya l'autonomia.

Els certificats oficials dels acords anaren arribant a l'Escola de Funcionaris. Tots els acords eren favorables a l'autonomia. Els grans i els petits Municipis, els de les poblacions industrials i els de les comarques agrícoles, tot Catalunya reclamava l'autonomia. A primers de novembre, el nombre de certificats rebuts, demostra que més del 98 per 100 dels Municipis catalans dema-

nen la llibertat autonòmica de Catalunya. I els comptadíssims Municipis que no havien enviat la certificació de llurs acords, no eren en realitat vots en contra, sinó que llur silenci era degut solament a una negligència o a un descuit.

Considerant clos el plebiscit, el claustre de l'Escola de Funcionaris decidí trametre el resultat al Sr. President del Consell Permanent de la Mancomunitat, pregant-li que assenyales dia i hora per a posar en les seves mans els volums contenint els certificats dels de les decisions dels Ajuntaments de Catalunya.

Alguns dels Ajuntaments redactaren un acord en forma encara més enèrgica que la que es proposà com a tipus a la generalitat dels municipis de Catalunya

Entre els primers cal notar la de la ciutat de Barcelona, la que el trameté a l'ensem a la direcció de l'Escola de Funcionaris i a la Presidència de la Mancomunitat.

Transcrivim el referit document :

AJUNTAMENT CONSTITUCIONAL DE BARCELONA

Aquest Ajuntament, en Consistori de 12 d'aquest mes, va acordar lo següent:

1.º Que l'Ajuntament de Barcelona, ratificant-se en sos acords anteriors i responent a la consulta que s'ha dirigit als Ajuntaments de Catalunya, afirmi:

I. — La necessitat de l'autonomia integral dels Municipis.

II. — La necessitat de la immediata reforma de les Hisendes locals en el sentit exposat en la Memòria d'aquesta Corporació.

III. — La necessitat de l'autonomia integral de Catalunya.

2.ª Que es comuniqui aquest acord al Director de l'Escola de Funcionaris d'Administració local, organitzador de la IV Setmana Municipal i del Plebiscit de la Voluntat Municipal de Catalunya.

I complint lo acordat, tinc el plaer de comunicar-li.

Cases Consistorials, a 15 de juny de 1918.

L'Alcalde,

MANUEL MORALES PAREJA

P. A. de S. E.

El Secretari,

CLAUDI PLANAS I FONT

La major part dels altres Municipis redactaren son acord en la forma següent:

PLEBISCIT DE LA VOLUNTAT MUNICIPAL DE CATALUNYA

Província de..... Ajuntament de.....

1.º CATALUNYA, ara més que mai, necessita l'Autonomia per a desenrotllar integralment totes

ses energies, i assolir el lloc que li pertoca, complint sa missió en el ressorgiment d'Espanya.

- 2.ª **ELS AJUNTAMENTS** no poden viure en la situació actual. Precisa canviar la llei a base d'autonomia i d'una organització sistemàtica que s'adapti a les diverses maneres d'ésser dels Municipis.
- 3.ª **PRECISA CREAR VERITABLES HISENDES LOCALS.** Que Diputacions i Mancomunitat tinguin mitjans propis. Que es descarregui als Ajuntaments del Cupu de Consums, del Contingent provincial i del Carcelari, de manera que els cabals que els Ajuntaments recaptin siguin només per a la vida dels Municipis. I que tots els interessats en la mateixa contribueixin en justa proporció a sa capacitat econòmica, visquin o no al poble.

..... de de 1918.

L'Alcalde,

P. A. de l'Ajuntament

El Secretari,

Firmen aquest document els Municipis següents:

AJUNTAMENTS CATALANS QUE HAN PRES PART
EN EL PLEBISCIT

Albagés	Alfès
Abella de la Conca	Alforja
Abreda	Algerri
Ager	Alguaire
Agramunt	Alinyà
Aguilar de Segarra	Alió
Agullana	Almacelles
Aiguafreda	Almatret
Aiguamúrcia	Almenar
Aiguaviva	Almuster
Aitona	Alós de Balaguer
Alamús	Alp
Albaterrec	Alpens
Albesa	Altafulla
Albinyana	Altron
Albiol	Amer
Albons	Amposta
Alcanar	Anglès
Alcano	Anglesola
Alcover	Anserall
Alcoleche	Anyà
Aldover	Arbeca
Aleixar	Arbós
Alella	Arbúcies
Alfara	Arbolí
Alfarràs	Arcabell

Arenys de Mar	Barbarà
Arenys de Munt	Barbens
Aristol	Barcelona
Arfa	Barnera
Argelaguer	Baronia de la Vansa
Argensola	Baronia de Rialp
Argentera	Bàscara
Argentona	Basegoda
Armentera	Basella
Arnès	Batea
Arrós i Vila	Batet
Ars	Begues
Artés	Begudà
Artesa de Lleida	Bekda
Artesa de Segre	Belianes
Ascó	Bellcaire
Aspa	Bellcaire d'Urgell
Atmella de Mar	Bellmunt
Avià	Bellprat
Avinyó	Bellpuig
Avinyonet	Bellvert
Avinyonet de Puigventós	Bellvey
	Bellvis
Badalona	Benavent de Lleida
Baheut	Benifallet
Bagà	Benisanet
Bagur	Berga
Balaguer	Besalú
Balanyà	Bescanó
Baldomar	Bescaran
Balsareny	Betlan
Banyeres	Bigues i Riells
Banyoles	Biosca

Bisbal de Falset	Calafell
Bisbal del Penedès	Calders
Blancafort	Calella
Blanes	Caldes de Malavella
Boadella	Caldes de Montbui
Bolvir	Caldes de Prat
Bonastre	Calonge
Bordas	Callús
Borrassà	Camarasa
Borredà	Cambrils
Borges Blanques	CampdevànoI
Borges del Camp	Campelles
Bosost	Campins
Bot	Camprodon
Botarell	Canet d'Arri
Bovera	Canet de Mar
Bràfim	Canejan
Breda	Canonge
Brocà	Canovellas
Bruch	Cànoves i Samalús
Brull	Cantallops
Brunyola	Canyelles
	Capafons
Cabanabona	Capellades
Cabanes	Capmany
Cabacer	Capsanes
Cabó	Catllar
Cabra	Caralps
Cabrera d'Igualada	Cardedeu
Cabrils	Cardona
Cadaqués	Carme
Caixans	Caseres
Calaf	Cassà de la Selva

Casserres	Cervià
Castelladral	Cervià de Ter
Castellar de la Ribera	Cistella
Castellar del Riu	Ciutadilla
Castellar de Noya	Claravalls
Castellbisbal	Clariana
Castelciutat	Claverol
Castellidà	Cogul
Castell d'Aro	Colomès
Castelldefels	Collbetó
Castell de l'Areny	Colldejou
Castell d'Empordà	Colldenargó
Castellet i Gornal	Collsuspina
Castellfullit de la Roca	Conesa
Castellfullit del Boix	Constantí
Castellgalí	Copons
Castellnou de Bages	Corbera d'Ebre
Castellnou de Ceana	Corbera de Llobregat
Castelló d'Empúries	Cornellà de Llobregat
Castelló de Farfanya	Cornellà de Ter
Castellolí	Cornudella
Castellserà	Corsà
Castelcir	Corbins
Castelltersol	Creixell
Castellvell	Crespià
Castellvell i Vilar	Cruïlles
Castellví de la Marca	Cubelles
Castellví de Rosanes	Cunit
Celrà	
Centelles	Das
Cervelló i La Palma	Donzell
Cervera	Dosaigües

Dosrius	Florejachs
Durro	Floresta
	Fogàs de Montclús
	Fogàs de Tordera
Ellar	Foixà
Envill	Folgaroles
Eroles	Fonollosa
Escaló	Fontanilles
Esparraguera	Fontcuberta
Espuga Calva	Fonteta
Espuga de Francolí	Fontllonga
Espugues de Llobregat	Fontrubí
Esponellà	Foradada
Espot	Forés
Espunyola	Fornells de la Selva
Estach	Freginals
Estan	Freixanet
Estaràs	Freixanet-Altadill
Esterri d'Aneu	Fuliola
Esterri de Cardós	Fulleda
Falset	Gabarra
Farreda	Gaià
Fatarella	Gallifa
Febró	Gandesa
Figarola d'Orcau	Garcia
Figarosa	Garidells
Figols	Garrigàs
Figols d'Organyà	Gavà
Figueres	Gelida
Figuerola	Ger
Flassà	Gerri
Flix	Ginestar

Girona	Jafre
Gironella	Jou
Gisclareny	Jorba
Godall	Jossar de Cali
Gombreny	Juanetes
Granadella	Juià
Granera	Juncosa
Grange d'Escarp	Juneda
Granollers	
Granyanella	La Baells
Granyena	La Bajol
Granyena de les Garrigues	La Bisbal
Gualba	La Cènia
Gualta	La Figuera
Guàrdia de Tremp	La Galera
Guiamets	La Garriga
Guil	La Granada
Guimerà	La Junquera
Guissona	La Llacuna
Gujus	La Morera
Guixes	La Musara
Gratallops	La Nou
Gurb	La Palma d'Ebre
	La Pera
Horta	La Quart
Hospitalet	La Riba
Hostalrich	La Roca
	La Sallera
Ibars d'Urgell	La Tallada
Iborra	L'Atmetlla
Igualada	La Vall d'Aran
Isil	La Vansa
Isobol	La Vid del Penedès

Les Cabanyes	Maldà
L'Escala	Malgrat
Les Franqueses del Vallès	Malpàs
Les Lloses	Manlleu
Les Piles	Manresa
Les Planes	Manresana
Linyola	Maranges
Lladó	Marsà
Lladorre	Martorell
Lladurs	Martorelles
Llagostera	Masarachs
Llambilles	Mas de Barberan
Llanera	Mas d'en Verge
Llansà	Masies de Roda
Llargacàn	Masies de Sant Hipòlit de Voltregà
Llavorsí	Masies de Sant Pere de Torelló
Lleida	Masllorens
Llers	Masnou
Lles	Masó
Llesp	Masotes
Llinàs del Vallès	Maspujols
Llissà de Munt	Masquefa
Llissà de Vall	Masroig
Llívia	Massanès
Lloà	Massanet de Cabrenys
Llobera	Massanet de la Selva
Lloret	Matadepera
Llorenç del Penedès	Mataró
Lloret de Mar	Medinyà
Lluçà	Mediona
Maià de Moncal	Menàrguens
Majals	

Mieres	Montrós
Milà	Montseny
Miralcamp	Montunell
Miravet	Mora d'Ebre
Moià	Mora la Nova
Molar	Morell
Molins de Rei	Mur
Molsosa	
Mollerusa	Nalech
Mollet	Navarces
Mollet de Perelada	Navés
Molló	Noves de Segre
Monistrol de Montserrat	
Monràs	Oden
Montagut	Odena
Montansell	Ogassa
Montanyola	Oix
Montbrió de la Marca	Olèrdola
Montbrió de Tarragona	Olesa de Bonesvalls
Montblanch	Olesa de Montserrat
Moncada-Reixach	Olsinelles
Montclar de Berga	Oliana
Montcortès	Oliola
Montellar	Olius
Montferri	Olivella
Montgai	Olost de l'Ussanès
Montmajor	Olot
Montmaneu	Olujas
Montmany	Olvan
Montmeló	Omells de Nagaià
Montnegre	Ordis
Montornès del Vallès	Organyà
Montroig	Orís

Orpí	Pedra i Coma
Orrius	Penelles
Orsavinyà	Perafita
Ortoneda	Peramea
Os	Peramola
Osó de Sió	Peratallada
Osor	Perelada
	Perelló
Palafolls	Piera
Palafrugell	Pierola
Palamós	Pineda
Palau d'Anglesola	Pinell
Palau de Noguera	Pinell de Brai
Palau de Santa Eulària	Pira
Palau Sabardera	Pla del Camp
Palau Sator	Pla del Penedès
Palau-solitar i Plegamans	Pla de Sant Tirs
Palmerola	Planols
Palol de Rebardins	Pobla de Claramunt
Palou	Pobla de la Granadella
Pals	Pobla de Lillet
Pallargas	Pobla de Mafumet
Pallejà	Pobla de Masaluca
Papiol	Pobla de Montornès
Pardines	Pobla de Segur
Parets	Pobleta de Bellvei
Parròquia d'Artó	Poboleda
Parròquia de Besalú	Polinyà
Parròquia de Ripoll	Pons
Passanan	Pont d'Armentera
Patz	Pont de Molins
Pau	Pont de Suert
Paüls	Pontós

Porqueras	Rellinàs
Porrera	Renau
Portbou	Reus
Port de la Selva	Rialp
Portella	Ribarroja d'Ebre
Pradell	Ribera de Cardós
Prades	Ribes de Freser
Prat de Compte	Riells i Viabrea
Prat del Llobregat	Riera
Prats del Rei	Riner
Prats de Lluçanès	Ripoll
Pratdip	Ripollet
Prats i Samsort	Riu
Preixana	Riudaura
Preixens	Riudarenes
Premià de Mar	Riudecanyes
Prenyanosa	Riudecols
Prullans	Riudellots de la Selva
Puigcerdà	Riudeperes
Puigdalba	Riudoms
Puigròs	Riumors
Puigpelat	Rocafort de Queralt
Puigreig	Rocafort de Vallbona
Puigvert d'Agramunt	Rocafort i Vilumara
Pujalt	Roda
	Roda de Barà
Quart	Rodonyà
Querol	Rojals
	Roquetes
Rabos d'Empordà	Roses
Rasquera	Rosselló
Regincós	Rourell
Rejadell	Rubí

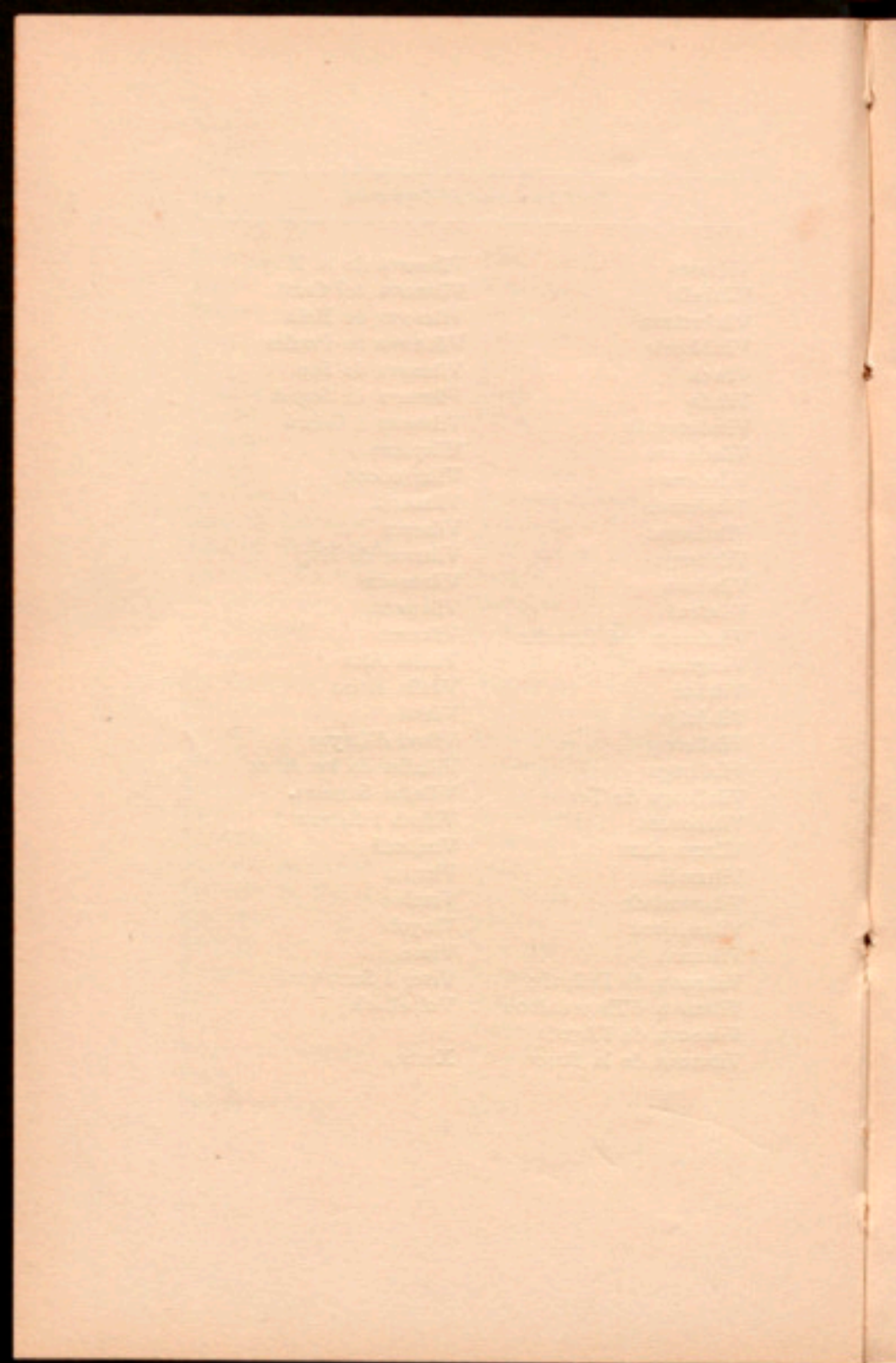
Rubió	Sant Cugat del Vallès
Rupià	Sant Cugat Sescarrigues
	Sant Daniel
Sabadell	Sant Esteve de Bas
Sagàs	Sant Esteve de Castellar
Salas de Llierca	Sant Esteve de Palautordera
Salavinera	Sant Esteve Sasrovires
Saldes	Sant Eugeni del Ter
Salomó	Sant Feliu de Boixalleu
Salt	Sant Feliu de Cabrera
Salús	Sant Feliu de Codines
Sallent	Sant Feliu de Guixols
Sampedor	Sant Feliu del Llobregat
Sanahuja	Sant Feliu de Pallarols
Sant Adrià de Besós	Sant Feliu Sasserra
Sant Agustí de Lluçanès	Sant Fost de Campcentelles
Sant Andreu de la Barca	Sant Fructuós de Bages
Sant Andreu de la Vola	Sant Genís de Vilassar (acta firmada per més de 300 veïns).
Sant Andreu de Llavaneres	Sant Guim de la Plana
Sant Andreu del Terri	Sant Hilari Sacalm
Sant Andreu Salou	Sant Hipòlit de Voltregà
Sant Aniol de Finestres	Sant Jaume dels Domenys
Sant Antolí i Vilanova	Sant Jaume de Trontollà
Sant Antoni de Vilamajor	Sant Joan de Fàbregas i Rupit
Sant Bartomeu del Grau	Sant Joan de les Abadesses
Sant Boi de Llobregat	Sant Joan d'Espí
Sant Boi de Lluçanès	Sant Joan de Palamós
Sant Carles de la Ràpita	Sant Jordi Desvalls
Sant Cebrià de Vallalta	
Sant Celoni	
Sant Climent del Llobregat	
Sant Climent de Saspebes	
Sant Cristòfol de Tosas	

Sant Julià de Ramis	Sant Quirze Safaja
Sant Just Desvern	Sant Sadurní
Sant Llorenç de la Muga	Sant Sadurní d'Anoia
Sant Llorenç d'Hortons	Sant Sadurní d'Osormor
Sant Llorenç dels Morunys	Sant Salvador de Guar- diola
Sant Llorenç Savall	Sant Salvador de Vianya
Sant Martí de Bas	Sant Vicens de Camós
Sant Martí de Centelles	Sant Vicens de Calders
Sant Martí de Malvà	Sant Vicens de Castellet
Sant Martí de Torruella	Sant Vicens d'Espinelves
Sant Martí de Tous	Sant Vicens dels Horts
Sant Martí Sarroca	Sant Vicens de Llavaneres
Sant Martí Sasgaoles	Sant Vicens de Torelló
Sant Mateu de Bages	Santa Cecília de Montser- rat
Sant Miquel de Campma- jor	Santa Cecília de Voltregà
Sant Miquel de Clavells	Santa Coloma de Cervelló
Sant Miquel de Fluvià	Santa Coloma de Farnés
Sant Mori	Santa Coloma de Grama- net
Sant Pau de Segúries	Santa Coloma de Queralt
Sant Pere d'Arquells	Santa Cristina d'Aro
Sant Pere de les Preses	Santa Eugènia de Berga
Sant Pere de Premià	Santa Eulària de Riupri- mer
Sant Pere de Ribes	Santa Eulària de Ronsana
Sant Pere de Riudebitlles	Santa Fe del Penedès
Sant Pere de Torelló	Santa Linya
Sant Pere de Vilamajor	Santa Llugaia d'Algama
Sant Pere Pescador	Santa Marguerida i Monjos
Sant Pol de Mar	Santa Marguerida de Mont- bui
Sant Privat de Bas	
Sant Quintí de Mediona	
Sant Quirze de Besora	
Sant Quirze de Terrassa	

Santa Maria d'Aló	Seu d'Urgell
Santa Maria de Barbarà	Seva
Santa Maria de Besora	Sidemunt
Santa Maria de Marlés	Sils
Santa Maria de Meià	Sitges
Santa Maria de Miralles	Sobremunt
Santa Maria de Palautor- dera	Soleràs
Santa Oliva	Solivella
Santa Pau	Solsona
Santa Perpètua	Sora
Santa Perpètua de Moguda	Subirats
Santa Susanna	Súria
Sant Iscle de Vallalta	Susqueda
Sapeira	Tabèrnoles
Sardanyola	Tagamanent
Sarreal	Tahús
Sarrià	Talamanca
Sarrià de Ter	Talavera
Sarroca de Lleida	Talladell
Savellà del Comtat	Tamarit
Secuita	Taradell
Selva de Mar	Tarragona
Senant	Tàrrega
Senfores	Tarroja
Senterada	Teià
Sentmenat	Térmens
Serch	Terrades
Serchs	Terrasola
Serós	Terrassa
Serra de Daro	Tiana
Serradell	Tírvia
Set Cases	Tiurana

Tivenys	Ullà
Tivisa	Ullastret
Toloriu	Uldecona
Tona	Ulldemolins
Torà	Unarre
Tordera	Urtg
Torelló	Urrís
Tornabou	
Torms	Vacarisses
Torrebeßes	València d'Aneu
Torre de Claramunt	Vallbona
Torre de Fontaubella	Vallbona de les Monges
Torre de l'Espanyol	Vallcebre
Torredembarra	Vallclara
Torrefarrera	Vall de Castellbó
Torrefeta	Vall de Vianya
Torregrossa	Vallfogona
Torrelameu	Vallfogona de Balaguer
Torrelles de Foix	Vallfogona de Riucorp
Torrelles del Llobregat	Vallgorguina
Torrent	Vallirana
Torres del Segre	Vall-llòbrega
Torreserona	Vallmoll
Torroella de Fluvià	Valls
Torroella de Montgrí	Vandellós
Torrogès	Veciana
Tortellà	Vendrell
Tortosa	Ventalló
Tosa	Verdú
Tosal	Verges
Tragó de Noguera	Vespella
Tremp	Vich
Tudela de Segre	Vidrà

Vidreres	Vilanova de la Muga
Vilabella	Vilanova del Camí
Vilabertran	Vilanova de Meià
Vilablareig	Vilanova de Prades
Vilach	Vilanova de Sau
Vilada	Vilanova de Segrià
Viladecavalls	Vilanova i Geltrú
Viladecans	Vilaplana
Vilademat	Vilarrodonà
Vilademuls	Vilasacra
Viladesens	Vilaseca
Viladonja	Vilassar de Mar
Viladrau	Vilatenim
Vilafant	Vilatorta
Vilafranca del Penedès	Vilavert
Vilagrassa	Vilella Alta
Vilahrur	Vilella Baixa
Vilajuïga	Vilovi
Vilalleons	Viloví d'Onyar
Vilallonga	Villalba de los Arcos
Vilallonga de Ter	Villalba Sasserra
Vilallovent	Villech i Estana
Vilamacolum	Vimbodí
Vilamalla	Vinaixa
Vilamaniscle	Vinebre
Vilamitjana	Vinyols
Vilanant	Viure
Vilanova de Bellpuig	Viver i Serrateix
Vilanova d'Escornalbou	Vulpellach
Vilanova de l'Aguda	
Vilanova de la Barca	Xerta

LA PRESENTACIÓ DEL PLEBISCIT

El President de la Mancomunitat fixà per al dia 16 de novembre, a les dotze del migdia, l'acte de tramesa del resultat del plebiscit.

Acordà el Consell convidar els Diputats provincials, Diputats a Corts i Senadors electius de Catalunya, perquè acompanyessin els Consellers en l'acte.

L'Ajuntament de Barcelona acordà adherir-se a l'acte i oferir el palau de Casa la Ciutat com a lloc de reunió de la Comissió de la Setmana Municipal encarregada de trametre el plebiscit.

Les Diputacions de Barcelona, Tarragona i Girona, acordaren assistir a l'acte en corporació. Una nombrosa representació dels diputats provincials de Lleida estigué present a l'acte.

Convocat per l'Escola de Funcionaris, el poble de Barcelona acudí a la plaça de Sant Jaume el dia 16, a les dotze, malgrat de la pluja forta que des de moltes hores queia. Quan la Comissió de la IV Setmana Municipal, acompanyada de nombroses personalitats, travessà la plaça per a anar de la Casa de la Ciutat al Palau de la Generalitat, la gentada esclatà en una ovació entusiàstica,

mentre multitud de petites banderes catalanes eren agitades pels ciutadans.

Les manifestacions de fèrvid entusiasme es reproduïren en dirigir-se la Comissió, per la galeria gòtica del Palau de la Generalitat, a la sala de sessions del Consell de la Mancomunitat, on l'esperaven els Consellers, voltats de gran nombre de Diputats provincials, Diputats a Corts i Senadors per Catalunya.

Introduïda la Comissió a la Sala del Consell, D. Isidre Lloret, director de l'Escola de Funcionaris, féu tramesa al Sr. President dels quatre volums on es contenen els certificats del plebiscit, pronunciant les següents paraules:

«L'exemple dels anys passats en la celebració de la Setmana Municipal, en la qual acordàvem conclusions limitades, ens va convèncer que calia perseguir una finalitat que fos viva, com les arrels de Catalunya, a l'objecte que no hi hagués governs que poguessin impedir-la. I aquesta cosa viva la vàrem trobar amb els Ajuntaments de Catalunya, conscients tots de llurs necessitats interiors i lligats per la convicció principal de la llur vida en les llurs aspiracions patriòtiques, les quals són posades per damunt de tot fins a aconseguir l'autonomia integral.

«Vàrem recollir la voluntat dels Ajuntaments en la proporció d'un 98 per 100 dels habitants de Catalunya, firmant tots el programa que assenyalàvem havia de resoldre l'Estat.

«Mentre actuava el Govern dels quatre punts concrets era impossible que la nostra veu fos escoltada, i ni els nostres homes representants podien obtenir unes migrades delegacions que calia tenir, de més necessitat per ells que per a nosaltres.

«Avui ens hem convençut que ara o mai Catalunya ha d'obtenir per força la seva autonomia. Som ja majors d'edat perquè haguem d'esperar les lleis dictades pels altres, i estem disposats a governar-nos.

«Però l'Escola de Funcionaris és petita per a parlar en nom de Catalunya, i per això fa remesa del plebiscit a la Mancomunitat en aquest moment solemne que tots ens trobem reunits, sortint l'Ajuntament de la Casa de la Ciutat per acompanyar-nos, protegits per la seva bandera.

«Nosaltres demanem als que estan investits de càrrec pel sufragi universal que uneixin la seva força a la de la Mancomunitat, i tots junts aconseguirem en aquests moments decisius, l'autonomia integral de Catalunya.» (Aplaudiments).

El senyor Puig i Cadafalch contestà al Senyor Lloret, en la forma següent:

«Veni, honorables representants de la nostra Escola de l'art de governar, avalats per Il·lustre acompanyament, a portar-nos l'universal, l'unànimе vot del poble, demanant l'autonomia de Catalunya. Vos acompanya com a representació de les ciutats i viles, la nostra ciutat de Barcelona,

de la qual els altres Municipis catalans són com carrers avui, ja per llur civilitat, i demà ho seran per la plenitud de llurs drets i llibertats.

«Catalunya ha emès una sola veu, que és l'aspiració d'ésser lliure i sobirana de son propi règim dintre una gran federació hispànica. I el seu parlar d'altíssima autoritat ens sembla a nosaltres, no tan sols el vot dels catalans que avui viuen en la terra, sinó el vot solemne i etern de la Catalunya que viu més enllà, en el misteri del passat i de la història; que Catalunya sempre ha afirmat sa personalitat per boca de sos poetes, amb la ploma de sos savis i amb el cisell de sos artistes que l'han esculpida en pedra en monuments eternals. (Molt bé.)

«Aquest vot que és un manament de tota la terra, ha unit en un sol pensar la grandiosa gamma de sos partits, en el moment de la història en què tots els pobles d'Europa saluden en la nova pau l'aurora del dret de les nacionalitats. Això centuplica la seva eficiència, ajuntant la voluntat catalana a l'empenta irresistible de la història viva. (Molt bé.)

«És avui un gran dia per a tots: passa un instant axí sols cada segle; instant de religiosa solemnitat, de la qual no ens donem prou compte. Assistim per voler de Déu, al naixement d'una nova edat, l'edat de la llibertat col·lectiva, i d'un nou dret inalienable de què gaudiran, com fins ara els individus, les nacions totes. Fem vots perquè

ella vingui a nosaltres, sense vessar una gota de sang, amb l'amor i bona voluntat de tots.

«Ciutat de Barcelona, ciutats, viles i pobles de Catalunya vos diem que complirem el vostre manament, que obtindrem l'autonomia de què som dignes. Per això s'han aplegat aquí, no sols els Diputats de la Mancomunitat de Catalunya, sinó els que en el Congrés i en el Senat d'Espanya, porten la veu de tots; representant el nostre dret. (Molt bé.)

«Sabrem fer-nos dignes de la comanda i portarem on calgui el nostre Plebiscit.

«Començarem demanant, i tenim la seguretat que la justícia vindrà a nosaltres; que a qui demana allò que és lo just, l'assisteix la força irresistible del dret.

¡Catalans, visca la nova Catalunya, plena de llibertat! (Ovació.)»

ASSISTENTS A L'ACTE

Diputacions de Barcelona, Tarragona, Girona i Lleida.

Ajuntament de Barcelona.

Diputats a Corts

Narcís Batlle i Baró. — Francesc Cambó. — Pere Rahola. — Albert Rusiñol. — Comte de Figols. — Rafel Vehils. — Joan Lligé. — Marquès de Camps. —

Josep Claret i Asols. — Carles de Fortuny. — Francesc Llonch. — Antoni Miracle. — Aníols Sala. — Bartomeu Trias. — Josep Zulueta. — Josep Bertran i Musitu. — August Pi i Suñer. — Bonaventura Sabater. — Salvador Albert. — Francesc Fàbregas. — Joan Ventosa i Calvell. — Juli Fournier. — Santiago Massó i Valentí. — Felip Rodés. — Francesc Macià. — Josep Matheu. — Joan Moles. — Josep M.ª Trias. — El Sr. Llari, representat pel Sr. Zulueta. — Josep Nicolau. — Antoni M.ª de Veciana. — Julià Nogués. — Marquès de Vilanova i Geltrú. — Macià Mallol.

Senadors

Joan Garriga i Masó. — Miquel Junyent. — Ricard Ramos. — Lluís A. Sedó. — Isidre Valls. — Lluís Argemí. — Leoncí Soler i March. — Lluís Ferrer Vidal. — Carles Cusí. — Joan Pich i Pon. — Albert Dasca. — Dalmau Iglesias. — Josep Daurella. — Duc de Solferino. — Josep Monegal.

Diputats provincials

Ramon Abadal i Vinyals. — Josep M.ª Bassols. — Joan Bertrand i Coma. — Joaquim Cabot. — Fèlix Pages. — Enric Maynés. — Joan Parellada. — Josep Queralt. — Joan Ragué. — Ricard Sempere. — Antoni Sansalvador. — Lluís Ysamat. — Josep M.ª Iglesias. — Josep M.ª Masramon. — Martí Roger. — Tomàs Mallol. — Santiago Estapé. — Domènec Palet. — Josep Irla. — Alfred Pereña. — Ramon Riu Vendrell. —

Alfred Escrivà. — Macià Guarro. — Josep Juncosa. — Emili Folch. — Josep Puig d'Asprer. — Joan Arola. — Josep Estadella. — Josep Caralt. — Lluís Ferrer Bàrbara. — Francisco Soler. — Josep Florensa. — Pau Alegre. — Francisco Carbó. — Joaquim Coromina. — Joan M.ª Roma. — Josep Huguet. — Joaquim de Solà. — Francisco Vilallonga. — Eduard Micó. — Ramon Vidiella. — Josep Cabeceran. — Pau Gasull. — Tomàs Culi. — Josep Gil Doria.

Enviaren llur representació a l'acte les següents entitats:

Lliga Regionalista de Barcelona. — Societat Econòmica d'Amics del País. — Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, de Barcelona. — Associació Catalana d'Estudiants. — Escola Elemental del Treball. — Escola de Tintoreria. — Escola d'Agricultura. — Institut Agrícola Català de Sant Isidre. — Federació Agrícola Catalana Balear. — Centre Català. — Ateneu Autonomista del Districte III. — Centre Autonomista del Vendrell. — Casino de Sans. — Centre de Gremis. — Foment del Treball Nacional. — Universitat Industrial. — Ajuntaments de Vilassar de Mar, Mataró, Cabrera, Cabriels, Solsona, Llovera, Llanera, Esplugues, Figols i Gurb. — Arts del Llibre. — Centre Excursionista de Catalunya. — Estudis Universitaris Catalans. — Comitè Municipal Republicà Federalista de Barcelona. — Centre Republicà Federalista. — Centre Democràtic Republicà Federal del Poble Nou. — Casal Republicà Federalista. — Lliga Federal del II Districte.

LA RECEPCIÓ

Per acord del Consell de la Mancomunitat, aquest rebé, des de les cinc de la tarda del mateix dia 16, les representacions de les entitats i corporacions catalanes.

En gros nombre acudiren al Palau de la Generalitat les representacions de les entitats polítiques, econòmiques, artístiques, literàries, mercantils, jurídiques i culturals de Catalunya. I llur desfilada davant el Consell, entre salutacions patriòtiques i paraules d'esperança, completà esplèndidament la manifestació de la voluntat catalana en pro de l'autonomia.

ENTITATS QUE CONCORREGUEREN A LA RECEPCIÓ

Ajuntament de Mataró: Baldomer Borràs, Josep Vilardell, Miquel Cuadrada, Regidors. — Econòmica d'Amics del País : Bofill i Matas, Vice-president; Martínez Serriñá, Secretari. — Joventut Nacionalista de Barcelona i Joventuts dels Districtes V, VI, VII, VIII i X. — Esbart Barceloní de Dançaires. — Joventut Nacionalista de Badalona, Id. de Mataró, Id. de Granollers. — Jove Catalunya, Barcelona. — Unió Valencianista de València. — Joventut Valencianista de València. — Joventut Valencianista de Barcelona. — Joventut Nacionalista de Juneda. — Gremi d'Artistes de Terrassa. — Joventut Nacionalista de Manresa.

—Sindicat Musical de Catalunya. —Junta Sindical del Col·legi d'Agents de Canvi i Borsa : Reinalts, Síndic; Cèsar August Torras, Vice-síndic; Enric de Trías, Comptador; Rossend Partagàs, Secretari; Joaquim Marsans, Vocal. —Sindicat de Detallistes de Bisuteria i Quincalla : Manuel Morgadas, President; Josep Batera, Secretari; Esteve Serra, Tresorer; Marià Euras, Vocal; Juli Pascual, Vocal; Antoni Canals, Vocal. —Centre Excursionista de Catalunya : President, Jaume Massó Torrents; Joan Rogent Massó. —Lliga Regionalista de Gràcia : Rafel Torner, Josep Nonell, Pere Cejero, Ramon Casals, Ramon Pafiella, Manuel Levesoni, Guasch. —Círcol Maurista de Gràcia i Círcol Maurista de Sans : Joan Maria Soler, Joan Paulis, Manuel Casals, Miquel d'Esteve, Manuel Sancho, Cels Altisench, presidits per D. Joaquim M.ª de Nadal. —Institut d'Orientació professional i Museu Social : Josep Ruiz Castellà. —Borsa del Treball : Manuel Moragas Manzanares. —Club *Saffis Amingós*, Barcelona. —Ajuntament de Falset. —Col·legi d'Advocats de Mataró. —Ajuntament de Molins de Rei. —Maluquer i Comissió per la Unió Conservadora de Catalunya. —Centre Regionalista de Sarrià : Carles Xiró, President. —Casal Nacionalista Sagrerenc : Joan Gaix. —Orfeó Català : Joaquim Cabot, President. —Casino Mercantil : President, Massó. —Associació del Mercat Lliure de Valors : Lluís Ribó, de la Junta. —Reial Automòbil Club de Catalunya : President, Josep Bertran, Secretari. —Caixa d'Estalvis i Pensions: Albert Bastardas. —Ajuntament i Comissió de Nacionalistes de Cabriels. —Centre Nacionalista del Vendrell : Arcís Socias, Pere Vidal i Josep Pujol, del Setmanari *Baix Panadès*. —Cambra de Comerç : Pre

sident, Joan Govern; F. M. Martínez, J. Uriach, Francesc Ferrer Anglada, Josep Armenteras, Antoni Masó, Lluís Sendra, J. M. Sabater, Valentí Fossas, Bartomeu Amengual, Fèlix Escalas. — Extensió d'Ensenyament Tècnic : Cèsar Molinas, Eduard Barrau; Escola Industrial : Gaspar Brunet. — Societat d'Atracció de Forasters : Manuel Folch. — Associació de Propietaris de Balnearis de Catalunya : Pere Plantada. — Institut Agrícola Català de Sant Isidre : Jaume Maspons, Pere Girona. — Consell Provincial d'Agricultura de Tarragona : Josep Vidal Barraqué. — Consell Provincial d'Agricultura de Barcelona : Ramon Ribas. — Cambra Agrícola del Baix Llobregat : Josep Palés. — Sindicat Agrícola de Sardanyola : Domènec Fatjó. — Cambra Oficial de la Propietat Urbana de Barcelona : Antoni Jansana. — Federació Agrícola Catalano-Balear : Carles de Fortuny, Joan Riba. — Sindicat Agrícola de Cambrils : Joan Aguiló. — Federació de Fabricants de Filats i Teixits de Catalunya: Joan Bertran, Joan Mercaders. — Escola d'Alts Estudis Comercials : Rafel Cusí i Alfons Maseras. — Alcalde d'Hospitalet, Just Oliveras. — Agrupació Autonomista Verdaguer. — Centre Nacionalista Republicà de Gràcia. — *Correo de Lérida*, Diari, i Tinent Alcalde, jaumí, de Lleida. — Centre Autonomista d'Hospitalet : Santiago Arús, Santiago San Feliu. — Joventut Nacionalista de Vilanova. — Diari *Vila Nova*. — Junta Administradora de Llotja. — Cambra Oficial d'Indústria. — Museu Social. — Junta del Col·legi d'Advocats. — Acadèmia de Jurisprudència. — Col·legi d'Advocats de Catalunya, presidits pel Degà de Girona. — Associació de Viatjants del Comerç i de la Indústria. — Col·legi de Procuradors. —

Orfeó Manresà. — Orfeó Canigó. — Foment Nacionalista Republicà de Reus. — *Foment*, diari. — Arquitecte de l'Hotel Ritz, Secció facultativa. — Comissions de la Universitat Industrial: Escola Superior d'Agricultura, Direcció d'Agricultura de la Mancomunitat, Escola Superior del Bells Oficis, Escola de Filatura, Escola de Blaqueig, Tintoreria, Estampats i Acabats, Institut d'Electricitat aplicada, Escola de Directors d'Indústries Químiques, Institut de Química, Escola de Directors Electricistes, Escola de Blanqueria, Direcció d'Instrucció Pública de la Mancomunitat; Laboratori provincial d'Higiene, Escola Elemental del Treball, Consell de Pedagogia. — Amics de la Música. — Círcol Artístic de Sant Lluç. — Lliga del Bon Mot. — Casino de Sans. — Joventut Nacionalista del districte VII. — Lliga Regionalista de la Creu Coberta. — Ateneu Autonomista del districte III. — Joventut Excursionista de Barcelona. — Joventut Nacionalista de Badalona. — Centre Regionalista de Badalona. — Lliga Regionalista de Santa Coloma de Gramanet. — Ajuntament i Centre Catalanista de Molins de Rei. — Cambra Sindical de Fusters. — Gremi de Tocinaires de Barcelona. — Escola Orfeònica. — Unió de contribuents del districte III. — Agremiació de Taverners. — Societat Anònima La Vid. — Redacció de la *Vid Catalana*. — Casino Regionalista de La Bordeta. — Joventut Nacionalista de Berça. — Ateneu Obrer Català de Sant Martí. — Centre Nacionalista Republicà del districte X. — Associació de Blanquejadors, Tintorers i Aprestadors de Barcelona. — Centre Regionalista de Sarrià, Carles Xiró. — Ajuntament de Vich. — Fàbregas i Recasens. — Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana. — Centre Autonomis-

ta Català de Sant Gervasi. — Unió Industrial. — Casino Mercantil. — Associació del Mercat Lliure de Valors. — Germanor dels Orfeons de Catalunya. — Escola Choral de Terrassa. — Institut Català de Gimnàstica Rítmica. — Centre Popular Catalanista de Sant Andreu. — Escola Industrial i d'Indústries químiques. — Lliga Espiritual de Nostra Dona de Montserrat. — Jocs Florals de Barcelona. — Acadèmia de la Llengua Catalana. — *Catalana* (Revista). — *Bibliofília* (Revista). — Ateneu Autonomista del districte VI. — Joventut Nacionalista del districte VI. — Societat Obrera El Artesano, de Gràcia. — Joventut Nacionalista Obrera del districte VI. — Ateneu Democràtic Regionalista del Poble Nou. — Casal Català Autonomista del districte VIII. — Ajuntament de Montblanch. — *L'Escut*, setmanari. — Foment del Treball Nacional, Antoni Tifon. — Associació Catalana d'Estudiants. — Escoles Elementals Catalanes de la Casa de Caritat. — Escola Choral de Terrassa. — Alumnes de l'Escola de Funcionaris d'Administració Local. — Agrupació Feliuena, de Sant Feliu de Pallarols. — Agrupacions de Fabricants de juguets d'Espanya. — Centre Democràtic Nacionalista del Camp de l'Arpa. — Societat de Ciències Naturals de Barcelona. — Associació general de Metges de Llengua Catalana. — Acadèmia i Laboratori de Ciències Mèdiques. — Societat de Ciències Naturals de Barcelona. — Club Muntanyenc. — Ajuntament del Vendrell. — Gremi de Pintures i Barnissos. — Acadèmia Científico-Mercantil de Barcelona. — Periòdic *Patria i Treball*, de Sant Feliu de Llobregat. — Ajuntament de Vallromanes. — Unió Agrícola Industrial de Vallbona. — Societat de comerciants de carbó mi-

neral i Mútua Barcelonesa de descarregadors. — Col·legi d'Advocats de Barcelona i de fora Barcelona. — Acadèmia de Jurisprudència. — Associació de Viatjants del Comerç i de la Indústria. — Centre Republicà Català Sang Nova. — Círcol Artístic de Sant Lluç. — Catalunya Vella de Vich. — *Gaceta de Vich*. — Càmera Industrial de Barcelona. — Gremi de Serrallers i Ferrers de Barcelona. — Centre Català i Joventut Nacionalista de Sabadell. — Centre Excursionista del Vallès, de Sabadell. — Acadèmia de Belles Arts. — Ateneu Autonomista del dictrictre III. Orfeó Tarragoní. — Associació d'Amics de les Arts. — Associació de Fabricants de farines de Barcelona. — Biblioteca de Catalunya. — Associació d'Enginyers Industrials. — Círcol Tradicionalista. — Joventut Carlista. — Agrupació Tradicionalista d'Estudis. — Agrupació Escolar Tradicionalista. — Orfeó Gracienc. — Caixa de Crèdit Comunal : D. Joaquim Vivó i Soler, Director. — Ateneu Obrer del districte II : D. Josep Rovira i Bruguera, President. — Penya Literària Montseny. — Ateneu Obrer Català de Sant Martí. — Joventut Nacionalista del districte X. — Centre Popular Catalanista del districte IX. — Centre Català d'Horta i Santa Eulària. — Joventut Nacionalista d'Horta. — Institut d'Estudis Catalans : President, Fabra. — Industrials Mecànics i Metallaris. — Claustre Universitari : Dr. Francesc Terradas, Dr. Trías de Bes, Dr. Nubiola, Dr. Sayé, Dr. Carreras Artau, Dr. Bosch Gimpera, Dr. Benavent, Dr. Algarra, Dr. Tòlit, Dr. Jardí, Dr. Bartrina, Dr. Esteve Terrades, Segalà, Dr. Nicolau d'Olwer, Dr. Amorós. — Junta Permanent del Congrés Universitari Català. — Associació d'Enginyers Industrials. — Centre Co-

toner de Barcelona. — Associació Wagneriana. — Associació d'Indústries Elèctriques i anexas de Catalunya. — Escola Professional de la Dona. — Jovenut Regionalista del districte VII. — Foment Pedagògic S. A. — Círcol Odontològic de Catalunya. — Casino de Sans. — Lluís Planas, Arquitecte del Departament d'Instrucció Pública de la Mancomunitat. — Agrupament Escolar de l'Acadèmia i Laboratori de Ciències Mèdiques de Catalunya. — Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria de Barcelona. — Associació Catalanista de Premià de Mar. — Associació Gremial de Adroguers i Productes Químics de Barcelona. — Unió Conservadora de Catalunya. — Escoles del districte II. — Escoles del districte VI. — Societat Anònima Monegal. — Carbons i els seus aglomerats, S. A. — Mirurgia, S. A. — Ajuntament de Pons.

REUNIÓ
DELS PARLAMENTARIS CATALANS AMB
EL CONSELL DE LA MANCOMUNITAT

Acabat l'acte solemne de la tramesa del plebiscit, per indicació del senyor President de la Mancomunitat, els parlamentaris presents i els consellers de la Mancomunitat passaren a la sala de la presidència de la Diputació de Barcelona, a l'objecte de deliberar sobre el camí que calia emprendre per a convertir en realitat l'unànime aspiració de Catalunya a l'autonomia.

Oberta la sessió conjunta dels parlamentaris catalans i els consellers de la Mancomunitat, el Sr. Puig i Cadafalch demanà als parlamentaris llur parer respecte a la conveniència de constituir una comissió encarregada de fer els treballs i les gestions que convingui perquè l'atorgament de l'autonomia a Catalunya sigui aviat un fet. Proposà que aquesta comissió la formessin el Consell de la Mancomunitat, adjuntant-se els tres exministres catalans i representants de tots els partits de Catalunya.

El Sr. Cambó començà declarant el convenciment general que Catalunya es troba en un moment decisiu de la seva història, i que si ara

Catalunya no aconseguís l'autonomia, caldria atribuir-ho a mancaça de sentit polític i de concepció del problema. Si Catalunya — afegí — no obté l'autonomia en aquests moments, els que vinguin darrera nostre no ens ho perdonaran mai.

Seguidament el Sr. Cambó exposà el seu parer respecte al procediment a seguir per a realitzar amb la major rapidesa possible la feina preliminar per a demanar l'autonomia.

Manifestaren a continuació el seu parer els Srs. Pi i Suñer, republicà nacionalista, exposant la necessitat de no passar gaires dies en deliberacions, ja que es possible que els esdeveniments es precipitin; i si no cuitéssim, ens podrien trobar desprevinguts.

En aquest moment entrà a la sala el diputat a Corts D. Francesc Macià, qui no havia assistit a l'acte de la tramesa dels volums del plebiscit, i féu la següent declaració: que després de les manifestacions fetes per ell en el Congrés, no podia prestar el seu concurs a l'acte en què es demana l'autonomia de Catalunya. Feta la seva declaració, el Sr. Macià es retirà de la sala. Reanusat el canvi de parers, feren novament ús de la paraula els Srs. Cambó i Pi i Suñer, puntualitzant les respectives opinions.

A continuació, el Sr. Nougués, republicà, recordà que la minoria republicana del Congrés presentà una proposició on era demanada l'autonomia de Catalunya, i declarà que per a tota acció

encaminada a aconseguir l'autonomia integral, hom pot comptar amb el concurs dels republicans i de la minoria republicana.

El Sr. Zulueta, reformista, féu notar l'existència d'un punt de partida perfectament ferm, que és el resultat del plebiscit. D'altra banda, hi ha les conclusions de l'Assemblea de parlamentaris del mes de juliol del 1917.

El Sr. Duc de Solferino, en nom del partit tradicionalista, es posà a la disposició dels reunits i declarà la decisió dels tradicionalistes de fer tot el possible per a major glòria de Catalunya i d'Espanya entera.

El Sr. Veciana (D. Antoni de), digué que assistia a la reunió com a diputat conservador i com a català i que el partit conservador no ha posat cap trava a la seva acció respecte a l'ideal autòmic. Acabà anunciant la seva adhesió als acords que siguin adoptats.

Recollint els punts de coincidència dels parers exposats, el Sr. Puig i Cadafalch observà que procedia la designació dels representants parlamentaris que han d'adjuntar-se al Consell de la Mancomunitat, per als indicats fins.

A proposta del senyor President s'acordà que, en definitiva, la Comissió fos composta pels tres ex ministres catalans Srs. Cambó, Ventosa i Rodés, junt amb una representació de tots els partits polítics.

Fou sospesa la sessió perquè els diversos grups

polítics poguessin posar-se d'acord per a la designació dels respectius representants.

Represa la sessió, féu ús de la paraula el senyor Nougués, per a dir que els republicans no farien res que pogués treure força a l'acció que s'emprenia per l'autonomia i que formarien part de la comissió, tot recaptant el dret de separar-se'n si en qualsevol moment creguessin que s'intenta realitzar alguna maniobra política.

El Sr. Junyent explicà que, reunits els parlamentaris tradicionalistes, prengueren l'acord de prestar llur concurs a l'acció que va a realitzar-se per a aconseguir l'autonomia, ja que el seu partit ha combatut constantment per la reivindicació del dret i la llibertat de la nostra terra.

El Sr. Fournier donà compte que, reunits els parlamentaris conservadors, acordaren sotscriure enterament les manifestacions del Sr. Veciana, i han decidit cooperar als treballs encaminats a aconseguir del Govern l'atorgació de l'autonomia a Catalunya.

Escoltades amb complacència per tots els presents les manifestacions consignades, el senyor President digué que la unanimitat que hi havia demostrava allò que ja tots sabíem : el patriotisme dels partits de Catalunya; i que, per tant, ja no restava sinó posar-se d'acord respecte al nombre de representants que han d'adjuntar-se al Consell de la Mancomunitat.

Després d'un canvi d'opinions en el qual inter-

vingueren els Srs. Nogués i Cambó, el Sr. Puig i Cadafalch invità a cada partit a designar els representants que han de formar part del Consell de la Mancomunitat.

Aquest queda constituït, ultra els senyors consellers de la Mancomunitat, pels Srs. Cambó, Ventosa i Rodés, ex ministres; Pi i Suñer, Pich i Pon i Albert, republicans; Fournier, conservador; Junyent i Batlle, tradicionalistes; Matheu, liberal, i Zulueta, reformista, en qualitat d'adjunts.

Designats els representants parlamentaris adjunts al Consell de la Mancomunitat, el senyor President donà per acabada la reunió.

LES REUNIONS DEL CONSELL

Sessió del 16 de novembre

A les sis de la tarda, el Consell permanent de la Mancomunitat es reuní en sessió i fou fet el nomenament de consellers adjunts a favor dels representants parlamentaris designats per les respectives minories en la sessió del matí, amb la comanda de col·laborar amb el Consell en l'estudi i articulació del projecte d'autonomia integral.

Immediatament els consellers adjunts prengueren possessió de llurs càrrecs.

El President, Sr. Puig i Cadafalch, exposà la conveniència de precisar l'extensió i distribució dels treballs encomanats al Consell.

Indicaren els Srs. Ventosa i Rodés la necessitat de recollir la coincidència de parers manifestada en l'Assemblea de parlamentaris de l'any passat, en fixar-se les bases generals del règim autonòmic, tot harmonitzant-les amb les aspiracions que unànimement ha manifestat el nostre poble.

Entengué el Sr. Cambó que el Consell havia de posar esment en la concreció de quatre punts fonamentals, a saber : 1.º Extensió del territori al qual ha d'atorgar-se l'autonomia; 2.º Atribucions i facultats que l'Estat espanyol ha de cedir a Catalunya; 3.º Problemes d'hisenda que plantejarà l'autonomia, i garantia d'aquesta en l'ordre econòmic; 4.º Designació d'un poder provisional que prepari i executi la implantació de l'autonomia en el període anterior a les Corts constituents catalanes.

Començà el canvi de parers i observacions sobre els punts exposats pel Sr. Cambó, i fou acordat procedir immediatament a concretar d'una manera orgànica les deliberacions tingudes, encomanant-se al Consell la preparació de totes les qüestions de caràcter tècnic i polític.

La següent reunió del Consell fou fixada per al dissabte, dia 23 de novembre.

Sessió del 23 de novembre

El President, Sr. Puig i Cadafalch, donà compte de la ponència que fou encomanada als conse-

llers de la Mancomunitat referent als estudis d'extensió del territori al qual s'ha de referir l'autonomia; de les atribucions del poder central i del regional; dels mitjans econòmics reservats al poder central i dels referents a Catalunya, amb les relacions d'ambdues hisendes i del règim transitori que ha de preparar i executar la implantació de l'autonomia abans de les deliberacions de les Corts constituents catalanes.

Féu remarcar el caràcter provisional dels treballs realitzats pel Consell, als quals, digué, s'ha donat tota la precisió d'un estudi tècnic amb l'únic objecte de servir de base a la petició que s'adrexi al Poder públic, que per sa naturalesa ha de tenir un cert caràcter de vaguetat.

Advertí la Presidència, amb assentiment de tots els reunits, que les deliberacions d'aquesta sessió tindrien caràcter provisional fins que hi intervinguessin els senyors adjunts absents de la sessió.

Heu's aquí la ponència del Consell de la Mancomunitat que fou sotmesa als presents:

[The page contains extremely faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the document. The text is arranged in several paragraphs and is centered on the page.]

DEL TERRITORI

A) *De sa constitució.*

ARTICLE 1° El territori de Catalunya s'entendrà constituït pel que formen en l'actualitat les quatre províncies de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona, atenyent a totes elles per igual els efectes d'aquesta llei, sense modificació ni diferència de cap mena.

ART. 2° En cap cas, ni per cap motiu ni pretext, podrà segregarse ni excluir-se del territori de Catalunya, cap part de les compreses en l'article anterior, el qual es reputarà intangible als efectes de sa constitució.

B) *De la possibilitat d'agregació.*

ART. 3° L'Estat espanyol no podrà en cap moment agregar cap territori al de Catalunya, de no concorre-hi les circumstàncies següents:

1.ª Que els territoris que es tracta d'agregar

no estiguin separats de Catalunya per altre o altres que no formin part d'ella.

2ª Que ho sol·licitin les poblacions compreses en ells.

3ª Que ho aprovi l'Assemblea legislativa de Catalunya.

ART. 4^t Als efectes de l'article anterior s'entendrà que sol·liciten l'agregació:

1^r Quan la demanin les tres quartes parts dels Ajuntaments.

2ⁿ Quan ho acordin els habitants mitjançant un plebiscit.

ART. 5^t Caldrà la celebració del plebiscit, es compti o no amb la conformitat o disconformitat dels Ajuntaments.

1^r Quan ho reclami la quarta part dels Ajuntaments:

2ⁿ Quan ho sol·liciti el 20 per 100 dels electors.

Art. 6^t En tot cas el plebiscit es celebrarà en forma d'eleccions generals, dintre dels termes municipals respectius, votant-se a favor o en contra de la petició, considerant-se vots en blanc els que no s'ajustin a aquests termes.

ART. 7^t Obtinguda la conformitat de tots els interessats a tenor dels articles anteriors, es decretarà l'agregació mitjançant acord del Consell de Ministres.

L'agregació podrà ésser definitiva o condicionada quant a la possibilitat de cessació, però

en cap cas podrà implicar, constituir, ni establir modificació en el règim autonòmic concedit per aquesta Llei.

ATRIBUCIONS DEL PODER CENTRAL I DEL REGIONAL

1.º *De son abast.*

El Poder Legislatiu català tindrà plena sobirania per a legislar i el Poder Executiu català per a regir els afers interiors de Catalunya, en allò que no es refereixi als següents, respecte dels quals subsisteix íntegrament i sense cap limitació, la sobirania de l'Estat espanyol:

a) Les relacions internacionals i la representació diplomàtica i consular.

b) L'exèrcit, la marina de guerra, les fortificacions de costes i fronteres i tot allò que faci referència a la defensa nacional.

c) Les condicions per a ésser espanyol i l'exercici dels drets establerts en l'article 1.º de la Constitució.

d) El règim arancelari, els tractats de comerç i les duanes.

e) L'abanderament de vaixells mercants i els drets i beneficis que concedeixi.

f) Els ferrocarrils i els canals d'interès general.

g) La legislació penal i mercantil, comprnent en aquesta el règim de la propietat industrial i intel·lectual.

h) Els pesos i les mesures, el sistema monetari i les condicions per a l'emissió de paper moneda.

i) La reglamentació dels serveis de Correus i Telègrafs.

j) L'eficàcia dels documents públics i de les sentències i comunicacions judicials.

k) Legislació social.

En encarregar-se de tals funcions, seran remesos al Govern de Catalunya tots els documents relatius a les mateixes.

2.ª *De ses limitacions.*

Sobre totes les matèries no reservades al Poder Central, la sobirania del Parlament i del Poder Executiu de Catalunya no tindrà altres limitacions sinó les expressament consignades en l'Estatut de la seva constitució.

Els conflictes a què pot donar lloc l'extralimitació de tals poders, envaint les facultats del Poder Central, així com les d'aquest violant les que per aquesta disposició es donen a Catalunya, es resoldran per un Tribunal de conflictes.

DELS MITJANS ECONÒMICS

A) *Dels béns patrimonials.*

Els béns patrimonials de l'Estat afectes als serveis no reservats al Poder Central situats en el territori de Catalunya, així com els boscos, mines i aigües que en ella li pertanyin o li estiguin encomanats, passaran a ésser propietat de Catalunya en la mateixa forma i amb idèntics caràcter, drets i obligacions en què aquell els posseïa, aplicant-se els llurs productes al compliment de les atencions que li assenyala aquesta llei.

Igualment seran transferits a Catalunya tots els drets, immobles, jardins, edificis, objectes, llibres, manuscrits i altres objectes de valor històrica o artística que posseïx l'Estat espanyol, procedents d'institucions, ordres religioses, gremis, fundacions o altres entitats catalanes.

B) *Dels ingressos de caràcter fiscal que es recaptin a Catalunya.*

S'entendran reservades a l'Estat espanyol, per a atendre a les necessitats generals:

- 1.º L'impost de Grandesa i Títols de Castella.

2^a El de pagaments realitzats per l'Estat.

3^a L'impost d'utilitats que grava els interessos del Deute públic espanyol.

4ª Les contribucions indirectes que siguin necessàries, exceptuant l'impost de consums i el del Timbre de l'Estat en allò que es refereix a l'Administració de justícia, fe pública i als serveis administratius de Catalunya.

5^a El producte dels monopolis, drets i serveis explotats per l'Administració de l'Estat espanyol, els Drets de l'Estat, exceptuant els que carreguin els béns propis, aprofitaments forestals i institucions, el règim, direcció o administració dels quals corresponguin a Catalunya, i els recursos del Tresor.

Tots els altres ingressos s'entendran reservats a Catalunya per a atendre les seves necessitats, amb dret a introduir en son règim les modificacions que estimi convenientes, tant en la seva base com en la seva aplicació.

C) De les relacions entre les dues Hisendes.

De no ésser suficients els ingressos que es reserven per a atendre les necessitats generals de l'Estat espanyol, Catalunya contribuirà a extingir el dèficit en la proporció corresponent.

Amb tal fi i per a evitar possibles confusions, en els pressupostos generals de l'Estat es-

panyol s'establirà separació absoluta entre les despeses i ingressos de caràcter general, o sia les encaminades a atendre les funcions o serveis que per aquesta llei se li reserven, i les de caràcter particular de les regions, o sia les encaminades a atendre en aquestes els que en territori de Catalunya estan reservats al Poder regional, sense que en cap cas pugui estendre's al dèficit d'aquests l'obligació de contribuir Catalunya a la seva extinció.

En el cas d'introduir-se en el règim tributari general alguna modificació que pugui afectar els ingressos reservats a Catalunya per aquesta Llei, hauran d'adoptar-se les mesures necessàries perquè de cap manera minvin tals ingressos ni siguin doblement recarregats els contribuents catalans.

RÈGIM TRANSITORI

1.ª Mentre no es constitueixi la Cambra deliberant de Catalunya (la constitució de la qual haurà de tenir lloc dintre d'un any) exercirà les seves funcions una Assemblea legislativa integrada per tots els Diputats provincials i tots els Diputats a Corts i Senadors electius de les quatre províncies catalanes.

Aquesta Assemblea limitarà els seus acords a aquells l'ajornament dels quals pogués implicar

un perjudici, i quantes resolucions adopti de caràcter legislatiu hauran de sotmetre's a ratificació de la Cambra deliberant després de la seva constitució.

L'Assemblea legislativa es regirà pel Reglament de l'Assemblea de la Mancomunitat Catalana amb les soles modificacions que imposa el fet de formar part de l'Assemblea els Diputats a Corts i Senadors electius.

2.ª En entrar en vigor aquesta Llei, el Poder moderador de l'Estat designarà un Govern provisional al qual s'adjuntarà el actual Consell de la Mancomunitat perquè l'assessori en les seves funcions.

El Govern provisional així constituït s'encarregarà de totes les funcions executives, fins que es disigni el Poder Executiu de conformitat amb la Constitució que es doni Catalunya.

3.ª Per a l'adaptació del nou règim i resoldre les dificultats a què pot donar lloc, es nomenarà una comissió tècnica, els membres de la qual designarà per meitat el Govern central i el Poder Executiu de Catalunya, que determinarà:

A) Els ferrocarrils i canals ja construïts que hagin d'ésser considerats d'interès general, i les condicions que hagin de reunir els que d'avui en endavant hagin de revestir tal caràcter. En cap cas es consideraran d'interès general els que no surtin del territori de Catalunya, llevat dels que responguin a un acord internacional.

B) Les concessions d'obres hidràuliques l'atorgament o construcció de les quals corresponguin al Poder Central.

C) Els béns patrimonials que hagin d'assignar-se a Catalunya i els documents o arxius que se li hagin de trametre.

D) L'adaptació al nou règim de la Hisenda, serveis i funcions públiques.

4.⁴ Mentre el Parlament Català no legisli sobre les matèries sotmeses a la seva sobirania, continuaran regint en el territori de Catalunya les lleis de l'Estat espanyol sobre les mateixes, amb la sola modificació de correspondre a les Autoritats del Govern i dels Tribunals de Catalunya les facultats que a les Autoritats i Tribunals similars de l'Estat espanyol atribueixin les dites lleis.

Amb igual salvetat s'aplicaran en el territori de Catalunya les disposicions reglamentàries dictades pel Govern de l'Estat espanyol mentre no siguin modificades o substituïdes pel Govern Català.

Començat l'examen de la ponència, el Sr. Pi i Suñer demanà que, malgrat d'atribuir-se a la sobirania de l'Estat federal les relacions internacionals i la representació diplomàtica, es reservés taxativament a l'Estat català la facultat d'enviar amb caràcter oficial els seus agents comercials a l'estranger.

El Sr. Albert, en nom del partit republicà i com a afirmació de principis, demanà que es reservés a la sobirania de l'Estat català el poder legislar sobre l'exercici dels drets constitucionals, a fi de donar una màxima amplitud a la futura Constitució catalana.

La demanda del Sr. Albert promogué un debat en el qual intervingueren els Srs. Junyent, Batlle, Pi i Suñer, Bartrina i el President. En cloure's aquest debat, el Sr. Albert manifestà que traduiria el criteri dels republicans en un vot particular que defensaria davant la reunió del Consell en ple.

Així mateix anuncià el Sr. Pi i Suñer la presentació un vot particular demanant que, si és reservada al Poder central la legislació social, es reclami a favor del poder regional de Catalunya la legislació complementària en aquesta matèria.

A aquesta indicació feren algunes observacions els Srs. Bartrina i President, posant de relleu la necessitat de tenir en compte els efectes

econòmics de la legislació social, amb relació a la competència, quan no hi ha la defensa de les duanes.

Seguidament foren llegits i estudiats els altres apartats de la ponència, que van merèixer la provisional aprovació de tots els senyors reunits.

Sessió del 24 de novembre

Explicà el President els acords provisionals a què s'arribà en la sessió anterior, i invità els senyors consellers adjunts que no hi assistiren, que manifestessin llur parer, a l'objecte de deixar definitivament aprovada la ponència.

El Sr. Cambó observà que ens trobem dins un Estat unitari i centralista, del qual reclamem una atorgació d'autonomia, i no ens escau el règim federal. Per tant, afegí, en la nostra petició hem de cercar la petició autonomista que ens pertoca, usant un tecnicisme nominatiu clar i definit, que estableixi la plena sobirania del Poder central.

Recollint les manifestacions del Sr. Cambó, la presidència manifestà que en traduir-se en petició l'esperit de la ponència, caldrà, naturalment, adaptar la petició al tecnicisme del règim autònom que sol·licitem.

Seguidament el Consell féu un repàs dels acords provisionals presos en la sessió anterior.

Quedà acordat per fi, a proposta de la Presi-

dència, que constant en acte els parers de cadascú sobre aquests punts, no cal fer-ne menció en el document de petició d'autonomia, el qual ha d'ésser el resultat de la coincidència unànime de tots els parers i de totes les voluntats.

Continuà l'examen de les bases presentades per la ponència.

La representació republicana demanà que constés en acte, com a punt de doctrina, que no podia acceptar que el poder moderador del Rei nomenés els membres del poder executiu català.

El Sr. Cambó observà que no seria possible l'existència d'un poder executiu nomenat per l'Assemblea o Parlament. Això, diu, fóra la Convenció. La legalitat en què ens movem, afegeix, ens imposa la forma normal de la divisió dels poders, i ens hem d'atendre a l'única solució que ens ofereix el nostre Dret polític.

Fou convingut, en principi, demanar que el futur Parlament de Catalunya sigui bicameral, de manera que la Cambra popular sigui filla del sufragi universal directe, i el Senat fill del sufragi dels Municipis. L'aprovació definitiva d'aquest extrem quedà per a la reunió següent.

La Presidència manifestà que a l'endemà es reuniria el Consell amb els adjunts per a aprovar el redactat definitiu de la petició i fixar la forma i data de la seva remesa al Govern espanyol.

Sessió del dia 25 de novembre

Començà el Consell ocupant-se de l'organització del futur Parlament de Catalunya. Fou objecte de debat la constitució del Senat, que a jut de la representació tradicionalista hauria d'ésser corporativa, opinant el Sr. Junyent que si no s'acordava així, era millor no parlar de la forma de Constitució del Senat.

El Sr. Mestres declarà que si fos acceptada la forma de constitució del Senat proposada pel Sr. Junyent, els republicans haurien d'oposar-s'hi, i votarien pel sistema unicameral.

El Sr. Cambó proposà que, per a evitar els inconvenients de l'acceptació immediata dels criteris dels tradicionalistes i republicans, tot salvant llurs opinions i reserves, s'acordi que el sistema bicameral en la forma de constitució fixada, sigui acceptat tan sols pel primer Parlament, deixant-se per a quan aquest deliberi sobre la Constitució de Catalunya el determinar l'organització del futur règim parlamentari.

Acceptà el Sr. Junyent la proposta del senyor Cambó, i s'adherí a les manifestacions d'aquell el Sr. Batlle. En nom dels republicans, el senyor Albert acceptà així mateix la proposta.

Quedà aprovat aquest extrem i la Presidència es felicità que hagi pogut arribar el Consell a un acord unànime.

Fou llegit el text definitiu de la petició d'autonomia, que és aprovat per vot unànim.

A proposta del Sr. Cambó constà en acte que el Consell no volgué redactar cap projecte de constitució definitiva, sinó tan solament donar una pauta per a palesar davant del Govern l'abast general de les nostres aspiracions.

Els Srs. Pi i Suñer i Albert demanaren, i fou acordat, que constés en acte que els republicans, en donar el seu vot al text de petició aprovat, es reserven tot el dret de discutir el projecte de constitució quan arribi el moment oportú i de discutir així mateix el projecte de llei de l'autonomia que presenti el Govern a les Corts de l'Estat espanyol.

Fou acordat, finalment, que el Consell sortís el dijous, dia 28 de novembre, per a reunir-se el divendres a Madrid amb tota la representació parlamentària de Catalunya, a fi de presentar el missatge al cap del Govern, senyor Marquès d'Alhucemas.

MISSATGE ADREÇAT A L'EXCM. SENYOR
PRESIDENT DEL CONSELL DE MINISTRES

EXCMO. SEÑOR:

Cuando un problema es vital para un pueblo; cuando no es solamente de partidos o de clases, sino expresión de profundas necesidades, que radican en lo más íntimo del alma nacional, aparece repetidamente a través de las épocas históricas y surge redivivo si en época de decadencia y postración ha podido momentáneamente obscurirse en la conciencia colectiva.

Así es nuestro problema, Excmo. Sr.; no creación artificiosa de literatos y políticos, ni efecto de pasajeras exaltaciones, ni de corrientes efímeras que surgen y desaparecen en el transcurso del tiempo — como todo ello se ha dicho alguna vez, — sino expresión la más ferviente y unánime de la voluntad de Cataluña; voz profunda, firme y siempre clara del espíritu catalán, que, iniciándose allá en las lejanías de la historia, se convirtió en clamor a medida que las libertades de esta noble tierra iban siendo limitadas o cercenadas.

Desde que hace dos siglos quedó suprimida

por entero la libertad política de Cataluña, se planteó virtualmente, en toda su integridad, la cuestión catalana. Desde entonces también, a través de las vicisitudes históricas, la voluntad de Cataluña se ha manifestado constantemente contra el régimen unitario y centralista que le fué impuesto, levantando su voz así que la fuerza coercitiva exterior ha dejado que hablara nuestra alma. Basta recordar, olvidando en este momento luctuosos tiempos y turbulentas reclamaciones, la acción política de Cataluña desde que los Diputados catalanes de las Cortes de Cádiz recibieron de la Junta superior del Principado el mandato de reivindicar la autonomía, hasta las manifestaciones del sentimiento catalán que latió en la orientación fuerista del tradicionalismo y en la tendencia federal del partido republicano.

Con el siglo XX llega el período de la intervención de una nueva fuerza política. Las repetidas victorias electorales conseguidas; el grandioso movimiento de Solidaridad, a la cual se sumaron todos los representantes de los partidos; la campaña de todos los sectores de la opinión de Cataluña para la obtención de la Mancomunidad; las proposiciones diversas en que palpita la voluntad catalana, que dicho organismo ha aprobado en sus asambleas, uniendo en su voto la diversidad de matices de opinión de sus miembros; la Asamblea de Parlamentarios de 1917, reuniendo otra vez con mayor amplitud que

nunca a los partidos catalanes en una reclamación unánime de la autonomía, hechos son tan recientes y conocidos y de un sentido tan claro y elocuente, que ya no cabría insistir en ellos ni glosar una vez más su valor como expresión permanente de nuestro pensamiento.

Así, la presente petición, que, cumpliendo un reiterado mandato popular, tenemos el honor de elevar al Gobierno de S. M. en estos momentos trascendentales de la historia, no representa un hecho aislado, sino que siendo reflejo fiel de la más reciente de las innumerables manifestaciones de la voluntad de Cataluña en favor de su libertad interna, es a la vez expresión verdadera de un estado de opinión que no puede ser desatendida por los Poderes públicos.

En las Semanas Municipales organizadas en los últimos años por la Escuela de Funcionarios de Administración local, habiase filtrado, como en todo el ambiente catalán, el deseo de Cataluña, ya consciente y articulado, de conseguir su autonomía, que cristalizó en la Cuarta Semana celebrada en el presente año, en el acuerdo de someter a los Municipios Catalanes unas conclusiones, la primera de las cuales proclama la aspiración catalana a que se le reconozca su derecho a la autonomía.

Estas conclusiones han obtenido el voto favorable de más del 98 por 100 de los Ayuntamientos de Cataluña; votación unánime que jamás

en país alguno obtuvo ningún ideal sometido a plebiscito.

Pero donde la expresión de esta voluntad se tradujo en hechos culminantes y en acentos que, por lo unánimes, vigorosos y sinceros, reclaman ser atendidos, fué cuando, en movimiento popular integrado por todas las fuerzas económicas, sociales y políticas de nuestra tierra, se confió pocos días ha al Sr. Presidente de la Mancomunidad de Cataluña, la misión de hacer solemne entrega al Gobierno de España de la petición consecuencia del resultado del Plebiscito Municipal.

Individualmente todas las clases populares invadiendo la Plaza pública, corporativamente todas las representaciones sociales y políticas organizadas del país, rivalizaron en sus muestras de adhesión a la causa secular de Cataluña. En feliz coincidencia de aspiraciones concretas y común sacrificio de matices de opinión, toda la tierra catalana ha vibrado con un solo entusiasmo reflexivo. La voz popular, como en los grandes acontecimientos de la vida de los pueblos, fué clara y conminatoria.

Obedeciendo a su mandato, el Consejo de la Mancomunidad se ha adjuntado representaciones parlamentarias de todas, absolutamente todas las fuerzas políticas de Cataluña, con objeto de estructurar lo que está en el ánimo de todos los catalanes.

Consecuencia de tal trabajo son las adjuntas Bases, que sometemos a V. E. como expresión de la voluntad serena, consciente y reflexiva de Cataluña entera:

B A S E S

PRIMERA. DEL TERRITORIO DE CATALUÑA

A) *De su constitución.*

El territorio de Cataluña se entenderá constituido por el que forman en la actualidad las provincias de Barcelona, Gerona, Lérida y Tarragona.

B) *De la posibilidad de agregación.*

Podrán agregarse al territorio de Cataluña, en todo o en parte, otras provincias españolas mediante las condiciones siguientes:

a) Que la petición sea formulada, por lo menos, por las dos terceras partes de los Ayuntamientos comprendidos en el territorio que trate de agregarse y que sea aprobada, mediante referéndum, por los electores del mismo.

b) Que lo apruebe el Parlamento Regional de Cataluña.

c) Que los territorios que se trate de agregar no estén separados del de Cataluña por otros que no formen parte de ella.

El acuerdo de agregación podrá ser simple o condicional.

SEGUNDA. DEL GOBIERNO REGIONAL DE CATALUÑA

A) *De su organización.*

El Gobierno Regional de Cataluña vendrá integrado por los siguientes elementos:

a) Un Parlamento constituido por dos Cámaras: una elegida por sufragio universal directo, y otra por el voto de los Concejales de todos los Ayuntamientos.

b) Un Poder ejecutivo, responsable ante dicho Parlamento.

B) *De sus facultades.*

El Gobierno Regional, integrado por los elementos arriba expresados, tendrá plena soberanía para regir los asuntos interiores de Cataluña, en

cuanto no se refiera a los siguientes, respecto de los cuales subsistirá íntegramente y sin limitación alguna la soberanía del Estado:

a) Las relaciones internacionales y la representación diplomática y consular.

b) El Ejército, la Marina de guerra, las fortificaciones de costas y fronteras y cuanto se refiera a la defensa nacional.

c) Las condiciones para ser español y el ejercicio de los derechos individuales establecidos en el título 1.º de la Constitución.

d) El régimen arancelario y los tratados de comercio, y las aduanas.

e) El abanderamiento de buques mercantes y los derechos y beneficios que conceda.

f) Los ferrocarriles y los canales de interés general.

g) La legislación penal y mercantil, comprendiendo en ésta el régimen de la propiedad industrial é intelectual.

h) Las pesas y medidas, el sistema monetario y las condiciones para la emisión de papel moneda.

i) La reglamentación de los servicios de correos y telégrafos.

j) La eficacia de los documentos públicos y de las sentencias y comunicaciones oficiales.

k) La legislación social.

El régimen y concesión de los aprovechamientos hidráulicos, quedará reservado al Poder Central mientras concorra cualquiera de las circunstancias siguientes:

- a) Que las aguas en parte de su curso discurren por territorio no catalán; y
- b) Que el aprovechamiento tenga por objeto el transporte de energía fuera del territorio catalán.

Todos los bienes del Estado, definidos y comprendidos en los artículos 339 y 340 del Código civil, sitos en Cataluña y no afectos a los servicios reservados al Poder Central, pasarán a ser de la Región. Quedarán igualmente transferidos a la Región los derechos del Estado nacidos de actos de soberanía ejercidos en el territorio de Cataluña que no se refieran a las funciones y a materias reservadas al Poder Central.

Todos los documentos relativos a los servicios y funciones de que se hace cargo el Poder Regional, le serán entregados.

En tanto el Parlamento Regional no legisle sobre las materias sometidas a su soberanía, continuarán rigiendo en el territorio de Cataluña las leyes del Estado sobre las mismas, con la sola modificación de corresponder a las Autoridades del Gobierno y a los Tribunales de Cataluña las facultades que a las Autoridades y Tribunales similares del Estado atribuyen dichas leyes.

Con igual salvedad se aplicarán en el territorio de Cataluña las disposiciones reglamentarias dictadas por el Gobierno del Estado mientras no sean modificadas o substituídas por el Gobierno Regional.

C) *De las garantías.*

Sobre todas las materias no reservadas al Poder Central, la Soberanía del Parlamento y del Poder Ejecutivo regionales, no tendrá otras limitaciones que las expresamente consignadas en el Estatuto de constitución.

Para dirimir los conflictos que puedan suscitarse entre autoridades y Gobierno del Estado y los del Poder Regional, se constituirá un tribunal mixto, que, además de la facultad de resolver las cuestiones jurisdiccionales, tendrá la de declarar la nulidad e ineficacia de toda disposición legislativa o gubernativa, tanto emanada del Estado como del Poder Regional, que invada la esfera asignada respectivamente a la soberanía de uno u otro.

TERCERA. MEDIOS ECONÓMICOS

Será facultad exclusiva del Poder Regional, la formación y ejecución del presupuesto de gastos e ingresos, en cuanto se refiera al Gobierno autónomo de Cataluña.

Para atender al pago de los servicios que le incumben con arreglo a la Base segunda, quedarán atribuidos al Estado los ingresos procedentes de monopolios y servicios explotados por su administración, propiedades y derechos del Estado, recursos del Tesoro, renta de Aduanas e impuesto sobre el transporte y demás contribuciones indirectas que sean necesarias.

Corresponderá asimismo al Estado, el producto de aquellas contribuciones directas que tengan por base el ejercicio de facultades reservadas a la soberanía del Poder Central.

Caso de que los ingresos atribuidos al Estado resultasen insuficientes para el pago de tales servicios, Cataluña contribuirá en la proporción correspondiente a extinguir el déficit en la misma forma en que se proceda por el Estado a su extinción.

Para que en ningún momento pueda haber confusión entre las haciendas, a los efectos del

párrafo anterior, en los presupuestos generales del Estado se establecerá separación absoluta entre los gastos e ingresos de carácter general y los de carácter particular de las regiones, o sea los encaminados a atender en ellas los servicios que en Cataluña quedan reservados al Poder Regional.

CUARTA. RÉGIMEN TRANSITORIO

A) *Del Poder legislativo.*

Mientras no se constituya el Parlamento Regional de Cataluña — cuya constitución deberá tener lugar dentro de un año — ejercerá sus funciones una Asamblea legislativa integrada por todos los Diputados provinciales y todos los Diputados a Cortes y Senadores electivos de las cuatro provincias catalanas.

Esta Asamblea limitará sus acuerdos a aquellos cuya demora pudiera implicar perjuicio, y cuantas resoluciones adopte de carácter legislativo deberán someterse a ratificación del Poder Legislativo Regional, luego de su constitución.

La Asamblea legislativa se regirá por el reglamento de la Asamblea de la Mancomunidad de Cataluña con las solas modificaciones que imponga el hecho de formar parte de ella los Diputados a Cortes y Senadores electivos.

B) *Del Gobierno provisional.*

Al entrar en vigor esta ley, se designará un Gobierno provisional que será responsable ante la Asamblea.

Los miembros del Consejo de la Mancomunidad se adjuntarán a los departamentos en que se divida dicho Gobierno provisional, según la división de servicios entre ellos establecida.

El Gobierno provisional así constituido se encargará de todas las funciones ejecutivas hasta que se designe el Poder Ejecutivo con arreglo a la Constitución que se dé Cataluña.

C) *De la Comisión Mixta de adaptación de servicios.*

Para la adaptación del nuevo régimen y resolver las dificultades a que pueda dar lugar, se nombrará una Comisión Mixta, cuyos miembros designarán por mitad el Gobierno Central y el Poder Ejecutivo Regional, que determinará:

a) Los ferrocarriles y canales, construídos ya, que deban ser considerados de interés general, y las condiciones que deban reunir los que en lo sucesivo hayan de revestir tal carácter.

En ningún caso se considerarán de interés ge-

neral los que no salgan del territorio de Cataluña, excepto los que respondan a un acuerdo internacional.

b) Las concesiones de obras hidráulicas, cuyo otorgamiento ó construcción correspondan al Poder Central.

c) La determinación de los bienes y derechos que deban asignarse a Cataluña con arreglo a la Base segunda, y los documentos y archivos que se le deban entregar por corresponder a servicios o funciones que asuma.

d) La división de las haciendas del Estado y de Cataluña con arreglo a la Base tercera.

e) La adaptación al nuevo régimen de los servicios y funciones atribuidas al Poder Regional con arreglo a la Base segunda, determinando los funcionarios del Estado comprendidos en las plantillas aprobadas en cumplimiento de la ley de 22 de julio de 1918, que deban quedar adscritos al servicio del mentado Poder Regional.

La dotación global de tales funcionarios no podrá ser inferior a la de los actualmente destinados a los servicios que el Estado preste en Cataluña y que deban pasar a su Gobierno Regional, el cual podrá aumentar pero no reducir los sueldos y derechos de los que pasen a su servicio.

En todo caso se reservará el Gobierno Regional el derecho de elección entre los que figuren en los respectivos escalafones y manifiesten la voluntad de pasar a su servicio.

Interin no se haga tal adaptación, continuarán en sus puestos al servicio del Gobierno Regional y sujetos a él en cuanto a obediencia y disciplina se refiera, los funcionarios adscritos a los servicios que deban pasar al mismo.

D) *Del régimen transitorio en materia de Hacienda.*

El producto de las contribuciones directas que se recauden en territorio de Cataluña no afectas a servicios prestados por el Poder Central, ingresará provisionalmente en la Tesorería del Gobierno Regional, el cual abonará todos los gastos que originen los servicios y funciones que asuma.

En cuanto la Comisión Mixta haya ultimado sus trabajos, se practicará una liquidación con arreglo a las normas que haya establecido para la delimitación de haciendas, ingresando definitivamente el Gobierno Regional, reintegrando o reclamando al Estado en su caso lo que corresponda.

El Consejo, al presentar estas Bases, declara que no ha sido su intento redactar un proyecto de ley de autonomía, el honor de cuya iniciativa pertenece de derecho al Gobierno. Se ha limitado solamente a trazar las líneas generales que entien- de pudieran servirle de pauta al Gobierno, y de

norma a la futura Constitución que se diese el pueblo catalán.

En este momento solemne de la Historia universal, cuando triunfa en el mundo el principio del derecho colectivo de los pueblos a disponer libremente de sí mismos y ser regidos por las instituciones a que hayan dado su asentimiento, los catalanes se dirigen al Gobierno y al pueblo español para declarar su voluntad de regir autónomamente la vida de Cataluña. Si el Gobierno atiende nuestra petición y acierta a resolverla en justicia, estamos seguros de que, en la libertad reconquistada, se hallarán los más sólidos y duraderos lazos de unión fraternal entre los pueblos de la península y con las naciones todas del mundo renovado.

Dios guarde a V. E. muchos años.

Barcelona, 25 de noviembre de 1918. — *El Presidente del Consejo Permanente de la Mancomunidad de Cataluna*, J. PUIG Y CADAFALECH. — *Los Consejeros* : JUAN VALLÉS Y PUJALS — AGUSTÍN RIERA — JOSÉ ULLED — JOSÉ MESTRES — JOSÉ M.ª ESPAÑA — ANSELMO GUASCH — MARTÍN INGLÉS — FRANCISCO BARTRINA — JUAN PICH Y PON — MIGUEL JUNYENT — AUGUSTO PI Y SUÑER — SALVADOR ALBERT — JOSÉ ZULUETA — JULIO FOURNIER — JOSÉ MATHEU — FRANCISCO CAMBÓ — JUAN VENTOSA Y CALVELL — FELIPE RODÉS — NARCISO BATLLE.

LA PRESENTACIÓ DEL MISSATGE

El dia 28, en l'express de Madrid, sortí de Barcelona el Consell de la Mancomunitat de Catalunya, acompanyat de gran nombre de parlamentaris catalans, a l'objecte de presentar al cap del Govern el Missatge demanant l'autonomia de Catalunya. Una gentada enorme acudí a l'estació de França a donar-los comiat, i les escenes d'entusiasme sovintejaren.

A l'endemà, al migdia, hora fixada pel senyor President del Consell, Marquès d'Alhucemas, el Consell de la Mancomunitat i els parlamentaris catalans van ésser rebuts per aquell en el Palau de la Presidència, i D. Josep Puig i Cadafalch, posant en mans del cap del Govern el Missatge on estava expressada la voluntat unànime de Catalunya, digué:

«Venim, Excel·lentíssim senyor, el Consell de la Mancomunitat de Catalunya, acompanyat de totes les representacions parlamentàries, a exposar aquí el resultat d'un plebiscit que ha obtingut una unanimitat com mai cap ideal hagi assolit.

«Tots els Ajuntaments de Catalunya, més d'un 98 per 100 d'ells, en actes oficials ens han tramès llur vot demanant l'Autonomia integral de Catalunya.

«Representacions de totes les forces socials,

grans companyies, societats científiques, societats obreres, el poble tot, congregat a Barcelona, ha aclamat unànimement aquest mateix principi, i tots els partits de Catalunya — si alguna excepció podria indicar-se seria donant major intensitat a la nostra petició — han unit llur vot al de tot el poble.

«No cal dir que una unanimitat de tal naturalesa no és una nerviositat col·lectiva momentània.

«Bé és sabut com Catalunya sempre ha proclamat la seva personalitat; com sempre ha reclamat una constitució política a ella adequada.

«No cal recordar fets luctuosos; no hi ha que recordar lluites antigues, ni cal esmentar tan sols com les forces que, en lluitant en les guerres civils com a furistes, com a federals, han proclamat la necessitat de tenir un règim sota el qual es desenrotlli la vida col·lectiva amb tota llibertat.

«Tampoc cal fer esment del moment transcendental en què formulem aquestes reclamacions.

«Fa més d'un segle es proclamaren els drets individuals de l'home; avui, després de noves lluites es proclamen els drets dels homes com formant part de les col·lectivitats nacionals, i dintre d'alguns anys serà anacrònic, com ho és ara desconèixer els drets individuals, el desconèixer els drets dels pobles.

«Nosaltres havem cregut un deure fer present als poders de l'Estat aquesta opinió unànime,

aquest pensar de l'ànima de Catalunya, reclamant dintre una convivència hispànica, un règim de llibertat col·lectiva, i donant a la vegada a aquest conjunt hispànic una nova constitució que origini una Espanya més forta, substituint la seva unitat fèrria per altre articulada i més viva.

«Això és el que exposa tot el poble català al senyor president del Consell de ministres.

«Desitgem tornar a la nostra terra sota l'ombra de les ales de la victòria, o almenys acompanyats d'una força, que és l'esperança.»

I, allargant la mà amb el Missatge al senyor Marquès d'Alhucemas, afegí el Sr. Puig i Cadafalch:

— Això és el que demanem i això és el que esperem.

El senyor Marquès d'Alhucemas recollí el Missatge i, en resposta, es limità a dir les següents paraules:

«Amb tota l'atenció que mereixen les persones que formen aquesta Comissió i la importància de les representacions que ostenten i la transcendència immensa dels arduos i complexos problemes que planteja el document que em remetem, jo el rebo de mans vostres. El passaré al Consell de Ministres i podeu tenir la seguretat que l'estudiarem amb la serenitat que exigeixen els alts deures de Govern.

«Compendran que en aquest moment no puc dir-los res més, sinó manifestar-los la satisfacció que tinc d'haver-los rebut.»

La impressió unànime dels Consellers i parlamentaris de Catalunya fou que les paraules del senyor Marquès d'Alhucemas no corresponien a la importància cabdal del problema plantejat, ni a l'actitud que, enfront d'un problema d'aquesta naturalesa, estava obligat a adoptar el Govern d'Espanya.

REUNIÓ DEL CONSELL

En una sala de l'Hotel Ritz, el dia 29, a dos quarts de nou del vespre, es reuní el Consell, convocat pel Sr. President, prenent l'acord següent:

«Com que de les paraules pronunciades pel President del Consell de Ministres en l'acte de remesa del Missatge sobre les aspiracions autonòmiques de Catalunya, no es dedueix quin sigui el criteri del Govern respecte al problema, ni tan sols l'esperança d'una possible solució, el Consell de la Mancomunitat i els Parlamentaris adjunts ajornen tot acord fins que coneguin el resultat del debat que els representants a Corts de Catalunya plantejaran en el Congrés els primers dies de la setmana pròxima.»

LA CRISI MINISTERIAL

Sotmès el Missatge de la Mancomunitat al Consell de Ministres, no hi hagué acord entre ells

respecte a l'actitud que el Govern havia d'adoptar davant la demanda de Catalunya. I en vista de la divergència, el senyor Marquès d'Alhucemas presentà al rei la dimissió col·lectiva del Gabinet, la qual fou acceptada pel monarca.

La solució donada a la crisi fou la formació del ministeri presidit pel senyor Comte de Romanones, que prengué possessió el dia 5 de desembre, publicant la següent nota oficiosa :

«El Presidente del Consejo hizo una detallada exposición del estado de los asuntos y problemas tanto de orden interior como exterior que en el momento actual solicitan con mayor urgencia la atención del Gobierno. Examinó la situación parlamentaria, tanto en lo referente a la legalización financiera, como al debate sobre peticiones autonómicas; debate que consideróse de alta conveniencia. Expuso la actitud del Gobierno respecto ambas cuestiones, estimando preferentísimo deber obtener la aprobación de la fórmula de prórroga del presupuesto. El Gobierno no desconoce la realidad política ni trata de sofisticarla. Solicitará del Parlamento el concurso para esta obra y para la realización de todas aquellas que conceptúa precisas para el bien público, confiando en lograrlo de las fuerzas políticas en aquél representadas, atentas al imperativo de patriotismo que el momento actual impone. El Gobierno acordó presentarse a las Cortes el próximo martes;

estimar necesaria la aprobaci3n entre otros proyectos, del derogatorio de la ley de jurisdicciones y el de elevaci3n de las tarifas ferroviarias. Tambi3n acord3 dejar al Ayuntamiento de Madrid la elecci3n de los tenientes de alcalde y prorrogar el acuerdo comercial con Italia de 30 de marzo 1914. Adopt3, finalmente, el acuerdo de proponer a su majestad la concesi3n de un amplio indulto en celebraci3n del t3rmino de la guerra.»

RESUM DEL CONSELL DEL 5 DE DESEMBRE

Reunit el Consell en una sala de l'Hotel Ritz, prengué el següents acords:

1º Donar al públic la nota que a continuaci3n segueix:

«Reunida la delegaci3n del Consell de la Mancomunitat de Catalunya que es troba a Madrid, examinà el moment polític en relaci3n al Missatge remès al Govern exposant les aspiracions d'autonomia de Catalunya. Ajornada fins dimarts, dia 10, la reuni3n del Parlament, a causa de la crisi ministerial produïda en apreciar el problema català contradictòriament els diversos components del Ministeri; la delegaci3n creu que son lloc és a Catalunya, deixant als Parlamentaris catalans l'encàrrec de demanar en el Parlament la resposta deguda, sortint cap a Barcelona en l'express de diadumenges al vespre, on després de conèixer els re-

sultats del debat es reunirà novament el Consell per a pendre el acords que calguin.»

2ⁿ Fou acordar trametre als senyors Diputats i Senadors de Catalunya el següent telegrama:

«Devent ésser plantejada la petició d'autonomia que la Mancomunitat de Catalunya ha dirigit al Govern en la reunió de Corts de dimarts, dia 10 del corrent, li prega estigui present al Parlament en aquests moments decisius per a la nostra terra. — Puig i Cadafalch, President de la Mancomunitat.»

EL DEBAT PARLAMENTARI

El diputat per Barcelona D. Francesc Cambó plantejà davant el Parlament, en son discurs del 10 de desembre, la qüestió de l'autonomia. Fou la seva afirmació cabdal que l'essència del Missatge està en la petició de la sobirania per a Catalunya en totes aquelles facultats que es reconeguessin al poder autonòmic; i que, l'extensió d'aquestes facultats, era matèria a discutir i fàcil de resoldre si es partia del principi de la intensitat de la sobirania. Calia, doncs, que els caps dels partits representats a la Cambra i el Govern del rei donessin a la demanda clara i concreta de Catalunya una contesta també concreta, situant el problema en el terreny dels fets vius, i no pas en el de les discussions retòriques o acadèmiques.

Fou desviat aquell mateix dia el debat pels discursos dels senyors Alcalà Zamora i Gascón i Marín, els quals es dedicaren a discutir minuciosament les Bases contingudes en el Missatge. L'endemà, el diputat per la Bisbal D. Salvador Albert, després de fer davant del Congrés, en nom dels republicans, les mateixes reserves que havien formulat aquests dins el Consell de la Mancomunitat, defensà la demanda d'autonomia continguda en el Missatge, com a expressió de la voluntat catalana, i coincidí amb el Sr. Cambó a reclamar la sobirania absoluta en les facultats dels poders catalans autònoms, ja que si la sobirania no és plena, absoluta, deixa d'ésser sobirania. El senyor Maura, en son discurs, situà la qüestió en son terreny, diferentment del que havien fet el dia abans el senyors Alcalà i Gascón. Però, en conclusió, el seu parer fou desfavorable, ja que, tot mostrant-se d'acord en la intensitat del poder que els organismes de la Catalunya autònoma havien d'exercir, desconegué la realitat biològica del fet català, volgué reduir-lo a un simple problema d'autonomia administrativa i negà al dit poder quasi totes les seves facultats pròpies, és a dir, reduí a poc menys de no-res l'extensió de la sobirania catalana.

Aquesta tesi del Sr. Maura va rebre l'aprovació entusiasta i efusiva dels altres partits del règim i assenyaladament del Govern.

Així, la contesta donada a Catalunya era una

negativa. La representació catalana sabia ja el que volia saber. La continuació del debat ja no tenia objecte. Per això a l'endemà, en recomençar aquest, pronuncià unes sensacionals paraules el Sr. Cambó, i els diputats per Catalunya es retiraren del debat i sortiren immediatament de la sala de sessions del Congrés.

EL CONSELL DE LA MANCOMUNITAT EN SESSIÓ PERMANENT

En mig de la intensa emoció pública produïda per aquests esdeveniments, de gravetat extraordinària, el Consell acordà constituir-se en sessió permanent per a deliberar sobre la situació creada i per a pendre en qualsevol moment i amb la urgència deguda, els determinis que calgués adoptar.

Mentrestant, el senyor President del Consell de la Mancomunitat va rebre, el dia 16 de desembre, l'avís que el Consell de Ministres havia decidit contestar al Missatge de Catalunya i que la contesta seria enviada seguidament.

LA CONTESTA DEL GOVERN AL MISSATGE

El dia 17, en efecte, el senyor President rebé, per la intermediació del Govern civil de Barcelona, el text de la contesta del Consell de ministres, que a continuació reproduïm:

CONTESTACIÓ DEL GOVERN AL MISSATGE DE LA MANCOMUNITAT

ILUSTRÍSIMO SEÑOR:

El Gobierno de S. M. recibió el 29 de noviembre último de manos de V. I. el Mensaje suscrito por los Consejeros de la Mancomunidad de Cataluña y por las representaciones parlamentarias de esta, en que le sometían unas Bases para la constitución autonómica de Cataluña.

El Sr. Marqués de Alhucemas manifestó al recibirlo que daría cuenta al Consejo para deliberar sobre ellas. Surgió la crisis y, como consecuencia suya, la formación del actual Gobierno. El curso de los sucesos ha hecho, pues, recaer sobre éste, y singularmente sobre mí que llevo su voz, la obligación ineludible de dar la respuesta pendiente al Mensaje de la Mancomunidad.

Era propósito del Gobierno que presido rodear esa respuesta de la solemnidad que la importancia del asunto reclama, mediante una declaración formulada ante las Cortes, como término del debate anunciado. Interrumpido bruscamente ese

debate, faltaron de improviso la ocasión y la oportunidad de la respuesta; pero no el deber de darla. Y a cumplirlo acude hoy el Gobierno con estas breves, pero claras, manifestaciones que, en nombre de aquél, tengo el honor de transmitirle.

Faltaría al Gobierno la más elemental noción de las realidades españolas si desconociera la importancia de ese Mensaje, por las firmas que lo avaloran y por la representación que ellas sustentan.

Declara el Gobierno, estima que en esa creencia le acompañan el unánime asenso, que notorias razones de interés público aconsejan la urgente y definitiva solución del problema de las autonomías y, singularmente, del que afecta a Cataluña. La paz política de España, la coordinación de los esfuerzos y voluntades de sus ciudadanos, son condiciones indispensables para que España entre con el vigor necesario en la reorganización del mundo que se avecina y para que fructifique la obra de su propio engrandecimiento.

Claramente distinguidos por el texto mismo del Mensaje se hallan dos aspectos de las peticiones : uno, la demanda de la concesión de autonomía para Cataluña; otro, la forma que esta autonomía ha de revestir. Sería imperdonable que, confundiendo ambos aspectos, la respuesta del Gobierno careciese de la perfecta diafanidad

que corresponde al caso, a la materia y a su propósito definido y firme.

En cuanto a la primera, el Gobierno juzga ocioso, por evidente, consignar que la organización autonómica de una, varias o todas las regiones españolas es perfectamente compatible con la unidad de la patria y con la plena e íntegra soberanía del Estado, requisitos esenciales y supuestos indeclinables de toda proyectada reorganización de España. Asentado esto, me complazco en manifestar que es propósito decidido del Gobierno proponer a las Cortes, únicas que pueden acordarlo, la implantación de la autonomía en Cataluña; y lo concreta así no porque prejuzgue ni adversa ni favorablemente otras demandas, sino porque lo impone el Mensaje a que responde y el procedimiento que, para la realización de aquel propósito, tiene acordado el Gobierno.

Sería indigno de la trascendencia que para el desarrollo y prosperidad de la patria envuelve este fundamental cambio en la organización de España dejar que la ambigüedad de la palabra «autonomía», precisa en su significado científico, pero obscurecida por los apasionamientos políticos, permitiese la más ligera incertidumbre acerca del concepto expresado en ella por el Gobierno. Quiere éste significar al emplearla, el pleno derecho de los Poderes regionales a ejercer las facultades que las Cortes españolas les otorguen, de una

manera total, completa y absoluta, quedando a salvo íntegramente la soberanía inmanente del Estado Español para derogar y modificar el Estatuto de autonomía votado por las Cortes y sancionado por la Corona, y para corregir las extralimitaciones en que pudieran incurrir los poderes regionales.

Este propósito, anticipo de la realización de un patriótico deseo, es común a la mayoría de las fuerzas políticas del país, lo cual brinda la posibilidad de llevarlo a cabo en plazo corto. No existe igual coincidencia en cuanto a la forma de estas autonomías y a las facultades que han de ser reconocidas a los Poderes regionales. Estima el Gobierno que esos dos puntos no son materia apropiada para la Ponencia de un solo partido sino que han de ser fruto del acuerdo de todas aquellas fuerzas directoras sobre quienes pesa capitalmente la responsabilidad de los destinos patrios. Y para llegar a ese acuerdo se propone el Gobierno formar una Comisión compuesta por las más altas representaciones políticas y sociales que, substraída a las repentinas exaltaciones pasionales, propias de las grandes Asambleas, prepare la Ponencia de conciliación con todas las probabilidades de acierto y la eleve al Gobierno para que éste la someta sin dilación a las Cortes.

No es nuestro designio organizar una Comisión técnica cuyos acuerdos estén revestidos solamente

de autoridad científica, indispensable, pero insuficiente para dar por resuelto un vital problema político, sino una Comisión de elementos políticos y sociales que podría asesorarse, si lo cree conveniente, de capacidades técnicas, pero que, por su representación de fuerzas parlamentarias y por su autoridad social, infunda previamente la racional esperanza de que sus acuerdos tienen de antemano la sanción moral del país y obtendrán en su día la aprobación de las Cortes. Debiendo éstas comenzar sus tareas antes del primero de febrero próximo, el gobierno está dispuesto a someter esta Ponencia nacional a la deliberación de aquéllas al comenzar el inmediato período parlamentario, firmemente persuadido de que con ello sirve a la causa del bien público y obedece al interés de la Patria.

A ella nos debemos todos. Son los momentos harto difíciles para que sea lícito a nadie anteponer personales inclinaciones o radicalismos de doctrinas en uno o en otro sentido al supremo afán de restablecer la más intensa y efusiva cordialidad entre todos los españoles. La tarea que el destino tiene reservada a España, sea cual fuere, ha de ser demasiado grande para permitir que de ellas estén ausentes ninguna energía de sus regiones ni corazón alguno de us ciudadanos. Daña a la Patria quien fomente o prolongue la discordia y desconozca la gravedad de los instantes. A procurar la unión de todos se encamina el Gobierno,

poniendo al servicio de este afán su autoridad y su responsabilidad. Con esto cumplimos nuestro deber; esperamos que todos sabrán cumplir el suyo.

Dios guarde a Vd. muchos años.

CONDE DE ROMANONES

Ilustrísimo Sr. Presidente de la Mancomunidad de Cataluña.

LA NOTA OFICIOSA DEL CONSELL
SOBRE LA CONTESTACIÓ DEL GOVERN

A les cinc de la tarda del dia 17, es reuní el Consell amb els adjunts, per a deliberar sobre la contesta del Govern. L'actitud del Consell quedà definida en la nota oficiosa de la dita reunió, que deia així:

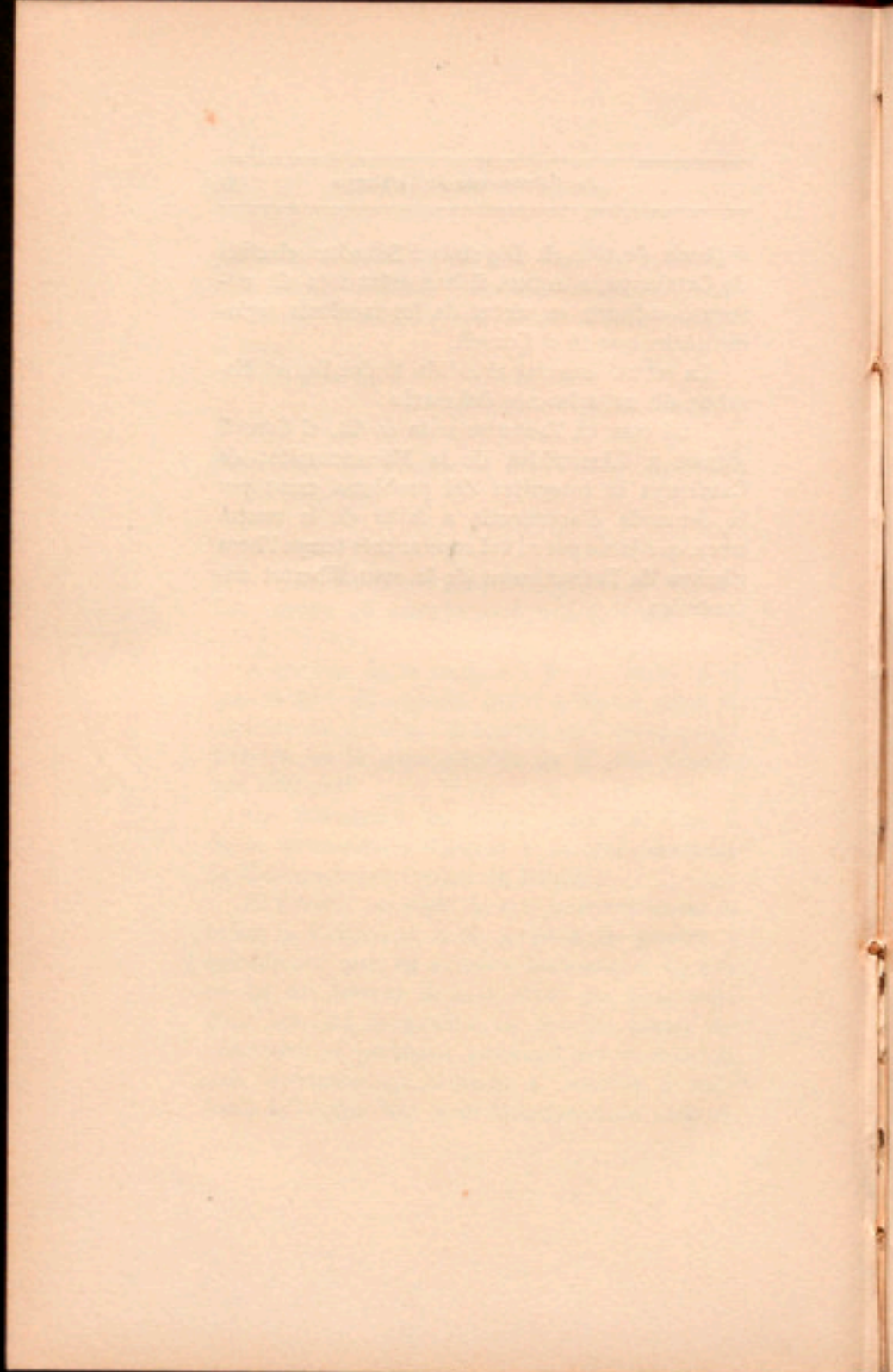
«La Presidència ha donat compte al Consell de la comunicació dirigida a la Mancomunitat de Catalunya pel Consell de Ministres.

El Consell, en vista de què la comunicació es limita a l'expressió d'un propòsit de govern, i considerant que, en aquests moments, el Consell no ha de deturar la seva acció per l'expressió d'un propòsit de govern, ha acordat portar íntegrament el problema plantejat per la retirada dels Parlamentaris catalans a l'examen i resolució de l'Assemblea de la Mancomunitat amb as-

sistència de tots els Diputats i Senadors electius de Catalunya; a aquest fi han estat tots ells nomenats adjunts en virtut de les facultats reglamentàries que té el Consell.

La reunió especial al·ludida tindrà lloc el dissabte, dia 21, a les nou del matí.»

I tal com en l'anterior nota és dit, el Consell sotmet a l'Assemblea de la Mancomunitat de Catalunya la integritat del problema creat per la demanda d'autonomia a favor de la nostra terra, que ja no pot ni vol esperar més temps l'hora gloriosa de l'adveniment de la seva llibertat autonòmica.

REIAL DECRET CREAT LA COMISSIÓ EXTRAPARLAMENTÀRIA

«SEÑOR:

La sinceridad y la lealtad son la primera obligación del gobierno y en esta hora difícil quiere responder a la confianza en él depositada para la salvaguarda del supremo interés de España, que en estos momentos se ve agitada por las inquietudes de tantos problemas inaplazables como le plantea en su vida interna y en su futura posición en la comunidad de los pueblos civilizados, la obra renovadora que en todos ellos se inicia al término de la gran guerra.

Respondiendo a esta obligación, corresponde a los Poderes públicos resolver el problema de la reconstitución orgánica de España y modelarla de nuevo en forma que dé satisfacción a las ansias nacionales en todo lo que tienen de justas y legítimas, pues fuera inconsciencia desconocer la existencia del problema y menguado afán de rehuir responsabilidades el emplear torpes dilaciones para retardar o esquivar su resolución.

No sólo como criterio de gobierno, sino también como notoria realidad que éste debe recoger para

abrir cauce a las soluciones, es forzoso proclamar que España ha pronunciado su opinión en el sentido de transformar su régimen centralizador, substituyéndolo por la autonomía en las funciones propias de las personalidades regionales; pero nadie podrá desconocer que la solución no es obra de un partido, sino tarea que requiere el concurso de quienes asumen la representación de todos los órganos de la opinión y fuerzas nacionales, obligados por su autoridad y prestigio a tomar sobre sí la parte de fatiga y responsabilidad en esta patriótica labor.

Al Parlamento corresponde resolver; una finalidad de tanta trascendencia no sería eficaz si no fuese precedida de aquella ponencia que el gobierno desea someter a las Cortes, como producto de la deliberación de los hombres que deben su prestigio y autoridad a la representación de las fuerzas sociales y políticas que España les otorga, a los cuales entrega íntegramente el estudio de esta cuestión, pidiendo a su patriotismo y esperando de su rectitud y de sus preclaras condiciones la propuesta sobre la cual deliberar y en definitiva resuelvan las Cortes.

Por estas consideraciones, resuelto el gobierno a la implantación de la autonomía reconociendo a los poderes regionales el pleno derecho en el ejercicio de las facultades que las Cortes españolas les otorguen de una manera total, completa y absoluta, quedando a salvo integra-

mente la soberanía inmanente del Estado español para derogar y modificar el estatuto de la autonomía votado por las Cortes y sancionado por la Corona, y para corregir las extralimitaciones en que pudieran incurrir los poderes regionales, propone a V. E. el nombramiento de una comisión que prepare la ponencia y decida con todas las probabilidades de acierto en cuanto a la forma de esta autonomía y las facultades que han de ser reconocidas y otorgadas a los poderes regionales.

REAL DECRETO

A propuesta del presidente de mi Consejo de ministros, y de acuerdo con el mismo Consejo, vengo en decretar lo siguiente:

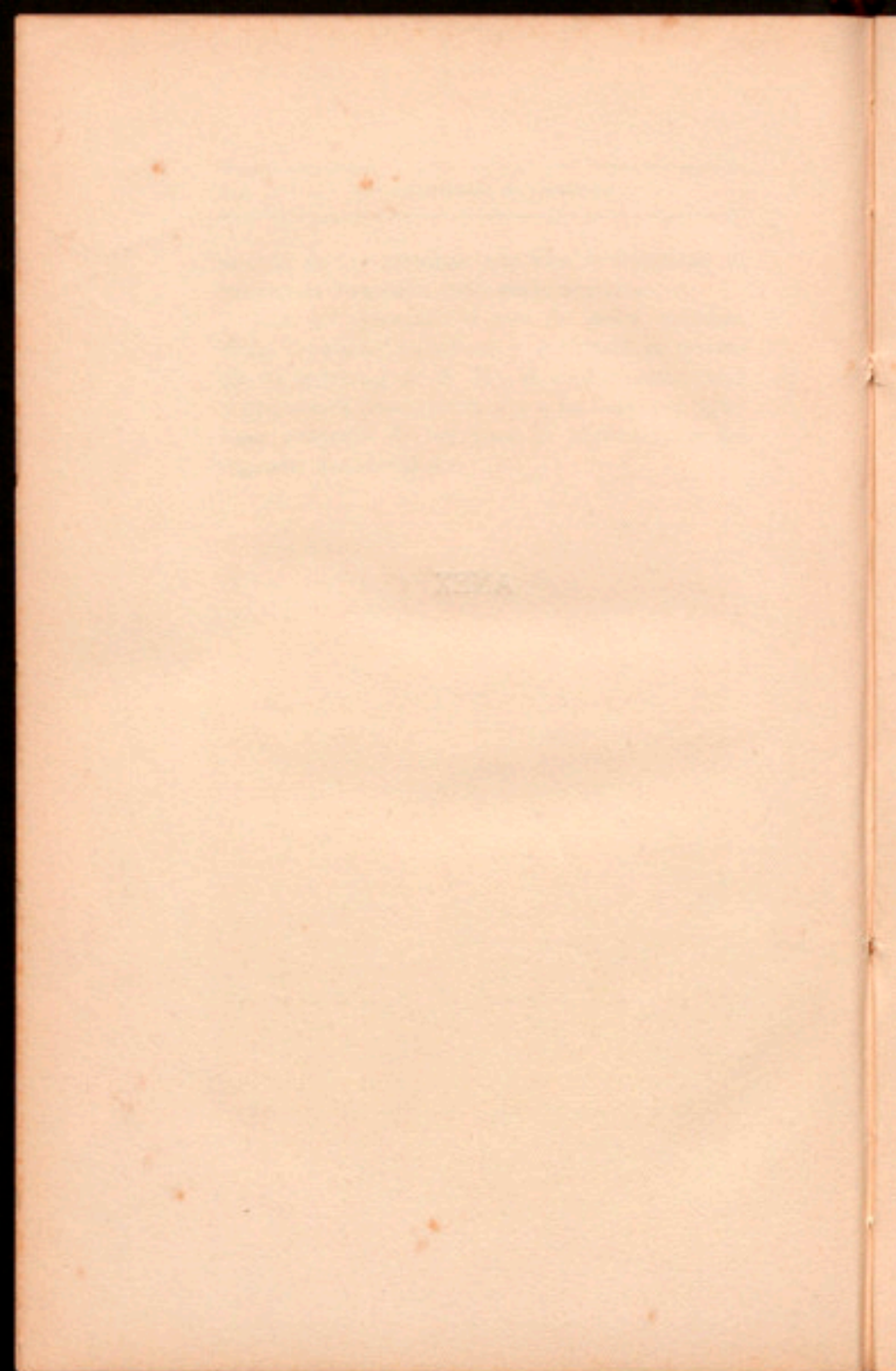
Art. 1.º Para el estudio de la forma de establecimiento del régimen de las autonomías regionales y de las facultades que han de ser reconocidas a los poderes regionales, se crea una Comisión extraparlamentaria que se reunirá en Madrid el 2 de enero próximo, y se constituirá y organizará sus trabajos en la forma y modo que estime más útil y conveniente, pudiendo asesorarse, si así lo creyese oportuno, de los elementos técnicos cuyo concurso juzgue necesario.

Art. 2.º Se autoriza al presidente del Consejo de ministros para la designación y nombra-

miento de las personas que han de constituir la expresada Comisión extraparlamentaria.

Art. 3.º Durante el mes de enero próximo dicha Comisión deliberará y entregará su ponencia al gobierno de S. M., el cual la examinará y presentará inmediatamente a las Cortes el oportuno proyecto de ley para la implantación del régimen autonómico.»

ANEX

ADHESIONS REBUDES

Joventut Nacionalista de Terrassa. — Associació Nacionalista de Terrassa. — *El Dia*, Terrassa. — Ferran Vilallonga Corominas, Diputat Provincial. — Fut-Bol Club de Barcelona. — Ateneu Enciclopèdic Popular. — Joventut Nacionalista Obrera de l'Ateneu Autonomista, Districte VII. — Lliga del Bon Mot. — Orfeó Canigó. — Catalunya Esportiva. — Círcol Tradicionalista, Barcelona. — Jutge Municipal d'Arenys de Mar. — Ivon l'Escop. — Josep Tobella, Diputat Provincial. — El Grup Esport i Pàtria, Barcelona. — Bassols, Alcalde de Girona. — Magí Morera Galícia, Diputat a Corts. — Macià Guarro, Diputat Provincial. — Joan de Linares. — Josep Monegal, Diputat Provincial. — Ramon Vidiella, Diputat Provincial. — Acadèmia de Jurisprudència i Legislació, Barcelona. — Centre Obrer Tradicionalista de Sant Martí de Provencals. — *La Bandera Regional*, de Berga. — Alcalde de Vall. — Unió Conservadora de Catalunya. — Martí Roger, Diputat Provincial. — Casal Català Autonomista de Gràcia. — Josep Seix, Diputat Provincial. — Francesc Torras, Diputat Provincial. — Albert de Quintana, Diputat Provincial. — Emili Briansó, Diputat Provincial. — Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria de Reus. — Centre Nacionalista d'Espluga de Francolí. — Riera, Pons, Compte, Simó, Talladella, Codina i Pons (viatjans catalans, des de San Sebastián). — Peña d'Amics Nacionalis.

tes, Palafrugell. — Pere Puig, ex Diputat a Corts i ex Governador civil. — Gaspar Rosés, Diputat a Corts (des de Sevilla). — Daniel Serres, Diputat Provincial. — Manuel Kindelan, Diputat a Corts. — Josep Salleras, Diputat Provincial. — Daniel Riu (des de Madrid). — Alcalde de Tortosa. — Casal Autonomista de Sant Gervasi. — Pere Lasala, Diputat Provincial. — Antoni Vila, Arquitecte. — Jaume Roger, Funcionari. — Josep Vilallonga, Secretari. — Antoni Torrents Monner. — Martí Esparragó. — Antoni Estivill, Advocat. — Santiago Gras Galvany. — Societat Cívica la Ciutat Jardí. — Frederic Culi. — Joventut Nacionalista del Centre Català d'Horta. — Pere d'A. Puig Subirana, Advocat. — Pere Pla i Mercè. — Rosend Torras. — Nebots de Berenguer. — Anton Mas. — Joan Sans. — Pere Martí. — Salvador Raich. — Joan Riva. — Joan Armenguer. — Joan Aragonès. — Francesc Tàpias. — Josep Estrems. — Bartomeu Sabatés. — Pere Roura. — Pere Homedes. — Tomàs M. Gual. — Marcellan Izabal. — Lluís Buson. — Josep Alomar. — Manuel Ribé. — Emili Bars. — París López. — Gustau Puig. — Emili Viñoli. — Llorenç Serra. — Joaquim Batista. — Emili Isern. — Miquel Serra. — Anselm de Riu. — Pere Prats. — Ramon Vila. — Raimond Ballet. — Joan Duran. — Joan Jordà. — Fàbregas, Diputat. — F. Guasch. — Ramon de Manresa. — Jaume Janer Poza. — Francesc Ribas. — Ferran de Juan. — Joan Torruella. — Joan Orriols. — Josep Carbonell. — Josep Rius. — Damià Mestre. — Josep Saculí. — Foment dels Interessos de Sans. — J. Palamera. — A. Camps. — Felip Rodés. — Santiago Capella. — Joan de Ros. — Marian Mola. — Josep

Mallol. — Ramon Solina. — Antoni de Falguera. — Josep Roig. — F. Olivé. — Francesc Massana. — Carles Bofarull. — Josep Reglà. — Joaquim Riera. — Narcís Llampallas. — Jaume Filella. — Josep Maria Torruella. — Enric Itar. — Partit Radical. — A. Lerroux. — Joan Pantaleoni. — Agustí Domingo. — Josep Pla de Valls. — Heribert Puig. — Lluís Clot. — Amat i Molats. — Rosend Partagàs. — Alexandre Plana. — Eugeni Rius. — Josep Ferrer. — Guillem Llambias. — Nicolau Juncosa. — Emilià Martín. — Agustí Macià Torres. — Josep Maria Torrents. — Josep Maria Valmaña. — Fèlix Rich. — Evarist Fàbregas. — Eduard Recasens. — Domènec Tort. — Joan Mollet. — Ramon Martínez. — Lluís Mestre. — Manuel Puigbó. — Josep Salleras. — Jaume Pagès. — Joan Badosa. — Jaume Ogarra. — Josep M.ª López-Picó. — Jaume Fernández. — Alexandre Vergés. — Josep Monjonell. — Josep Ferrer. — Batista Solé. — Frederic Damians. — Salvador Jové. — Josep Puig. — Manuel Treserra. — Miquel Cabeza. — Josep Luzón. — Manuel Alcàntara. — Eduard Verdaguer. — Pere Noguera. — Josep Aimerich. — Ramon Bremon. — Anton Calopa. — Joaquim Grau. — Domènec Ragarol. — Josep de Cengotita. — Lluís Segarra. — Andreu Boix. — Enric Marquina. — Miquel Sala. — Rafel Prat. — Ramon Sánchez. — Miquel Casafont. — Ramon Torres. — Josep Masdeu. — Jaume Prats. — Sala, President de la Lliga Regionalista de Girona. — Isidre Rius, Diputat Provincial. — Josep Montserrat, Diputat Provincial. — Centre Regionalista de Port-Bou. — Lliga Regionalista de Capellades. — L'Amistat, Tordera. — Alcaldia de Montblanch. — Foment Republicà Català de Sans. —

Associació Obrera La Amistat, Girona. — President de la Unió Industrial, Barcelona. — El Gironès, L'Amistat, Agrupació Regionalista de Torroella de Montgrí, Ateneu Montgrí i Empòrium, de Montgrí. — Acadèmia de la Llengua Catalana, Consistori dels Jocs Florals de Barcelona. — Vicens Serra, Capdevila, Vilasit, Viñas, Pardalet, Prats, de Vich. — Ajuntament de Capellades. — Cambra Oficial de la Propietat Urbana de Barcelona. — Centre Autonomista d'Igualada i Joventut Nacionalista d'Igualada. — Joventut Nacionalista de Valls. — Comissió Organitzadora de la Joventut Nacionalista de Montblanch. — Associació Catalanista de Valls. — Ajuntament de Santa Coloma de Farnès. — Joventut Nacionalista de Reus. — Regidors regionalistes de Santa Bàrbara. — Bloc Regionalista Castellà de Madrid. — Mestre, Tortosa. — Alcalde de Solsona. — Balart, de Torelló. — Centre Excursionista de Bages. — Orfeó Manresà i Conservatori de Música de Manresa. — Delegació Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana de Manresa. — Revista *La Sardana*, de Manresa. — Orfeó Barcelonès, de Barcelona. — Redacció de *L'Escut*, de Montblanch. — Associació de Periodistes de Girona. — Catalanistes de Palafrugell. — Agrupació Nacionalista de la Segarra de Cervera. — Círcol de la Unió Liberal del Districte VII. — Miracle, Diputat a Corts. — Teatre Auditòrium. — Jesús M. Bellido. — Josep Rius i Casas. — S. Montserrat, Alcalde de Saragossa. — Josep Gaya, prevere, Canonge Arxiver de la Seu de Lleida. — J. Gil Parés, prevere, del Temple Expiatori de la Sagrada Família. — Paulí Gelí i Maymí, Diputat provincial. — Emili Girona. — Fidel de Moragas, Tinent d'Alcalde de

l'Ajuntament de Valls. — Felip Proubasta, President de l'Acadèmia i Laboratori de Ciències Mèdiques de Catalunya. — Francesc Gallart, Secretari de l'Associació general de Metges de Llengua Catalana. — A. Miracle, Diputat a Corts. — A. de P. Mestres, Lleyda. — Santiago de Riba, Advocat. — Josep M. Boix, Advocat. — J. Altura i Pujada. — Doctor Dachs, Canonge de la Seu de Vich. — Carles Huguet, Diputat provincial. — Joan Puigdomènech. — Ferran Rierg. — Lluís Pons. — Martí Compte. — Eusebi Simó. — Josep Minguell. — Antoni Talladella. — Salvador Codina. — Benjamí Pons. — Srs. Deulofeu, Rius, Saniguer, Esparragó, Medis, Girbal, Pujol i Oliveras. — Vicens Serra. — Joaquim Capdevila. — Ramon Vilasip. — Pau Vilas. — Josep Vardolet. — Jordi Prats. — Srs. Gailor, Pellicer, Perxes, Gispert, Trills, Jaume Farreras, Tauler, Bordas, Reig, Masanic, Tatget, Bofill, Gimbau, Balart, Mestres. — Francesc Montañà, ex Diputat provincial. — Srs. Giró, T. Monner, Estrada, Guardans, Nolla, Pellicer, Giró J., Somdedeu, Vergés, Aguader, Amorós, Cercós, Ferreter, Lladó i Barbarà. — Sr. Sanchezdalp, de l'Editorial Andalusà. — D. S. Garcia Faria, Advocat. — Joan de Porcoiles. — Emili Pascual d'Amigó, per l'Agrupació Catalanista del Bruch. — Josep Solà i Bofill, per la Joventut Dramàtica del Bruch. — Joan Elies i Creus, pels Gremis del Bruch. — Josep Vallès i Jorba, pels propietaris del Bruch. — Francesc Elies, pels pagesos del Bruch. — Valeri Serra i Boldú. — Carles Muntades, ex Diputat a Corts. — Joan Pere de Mesa i Garcia, Santiago Mesa, de Granada. — M. Trilla i Rostoll, de Saragossa. — Lluís Villola. — Srs. Colomer, Vidal, Comalat, Font, Pujol, Massot, Lluch,

Vives, Rubió, Martí, Barquet, Camps, Canals, Castellví, Moreno, Pujol, Montruix, Lluch, Badia, Damian, Bacarissa, Pastor, Pagès, Gisbert, Pou, Farge, Soler, Bachs, Giralt, Bergau, Viola, Maranges, Gubert, Arrenz, Maimó, Marcos, Servan, i Sedano. — Antoni Tenreiro, de Madrid. — Enric Fernández Aldabert i la seva esposa Carme Ardiaca i Codó, residents a França. — Santiago Valentí i Camp, ex Diputat provincial. — Srs. Fontanals, Dalmau, Alsina, Rite, Talco, Carals, Verdaguer, Roig, Roca, Ferrer, Tarrera, Puigdollers, Aymerich, Arcano, Sala, Tomas. — Angel Seraff Casanovas i Pujol, Gerent de la Pirenaica Pallaresa. — Lluís Martí, de Palma de Mallorca. — Josep Serra. — Esteve Gual. — Josep Servitge. — Teodor Donoso. — Victor Capellera. — Vicens Freixanet. — Rogeli Congost. — Manuel Buso. — Antoni Murias. — Pere Ardis. — Ramon Giró. — Rafel Ricart. — Josep Marín i Busquier. — Joan Auget. — Santiago Arquero. — Rafel Bohorques. — Francesc Muries. — Manuel Coronas. — Josep Martínez. — Pau Puignou. — Joan Camaló. — Joan Cadafalch. — Francesc Molas. — Marius Torreiro. — Joan Roca. — Eleuteri Flamant. — Antoni Pol, de Mallorca. — Marquès de Polavieja. — Mestres Oficials d'Ensenyament Primari : Ferran Serra i Molins, Joan Rigual i Casas, Albert Trias, Sebastià Pla, Carme Auguet, J. Dalmau, J. Barceló i Matas, Josep Gomis i Oromí, Francesc de P. Comerges i Pujol, Damià Ricart, Josep Figarola, Tomàs d'A. Salieta, Joan Malet i Guillem, Artur Vidal i Esteve, Josep M. Montserrat, Marian Reixach. Centre Regionalista Andalús. — Agrupació Foment de la Sardana. — Unió Nacionalista Catalana. — Centre Catalanista de Girona i sa Comarca. —

Societat Econòmica Barcelonina d'Amics del País. — Joventut Nacionalista Canonja. — Centre Nacionalista d'Espluga de Francolí. — Ateneu Palafrugellenc. — Lliga Regionalista de Capellades. — Lliga Regionalista de Lleida. — Catalunya Vella i *Revista*, de Vich. — Associació Nacionalista de Calella. — Orfeó de Granollers. — Joventut Nacionalista de Montblanch—Redacció *Patria*, de Valls.—Orfeó Nova Tàrraga, de Tàrraga. — Circol Mercantil i Industrial de Lleida. — Advocats del Jutjat de Solsona. — Unió Regionalista de Mataró. — Joventut Nacionalista de Mataró. — Setmanari *La Nau*, de Mataró. — Orfeó Mataroní, de Mataró. — Catalans de la Corunya. — Catalans de Buenos Aires, constituïts en Societat a l'Argentina, Uruguay, Xile i Paraguay. — Orfeó lleidetà Violeta. — Ajuntament i Diputació de Guipúzcoa. — Centres Tradicionalistes de Catalunya. — Nacionalistes Gallegs. — Centre Regionalista d'Arenys de Mar. — Centre Gremial de Sant Honorat, Gremi de Flequers. — Cambres de Comerç de la Comarca d'Urgell. — Agrupació Nacionalista de Cervera. — Colònia Catalana de Santiago de Xile. — Catalans de Xile. — Acció Regionalista de Saragossa. — Catalans de Concepció. — Joventut Basca. — Unió Mercantil i Industrial de Múrcia. — Catalans de Valparaiso. — Centre Regionalista Andalus de Sevilla. — Cos Choral de l'Orfeó de Manresa. — Lliga Regionalista de Tarragona. — Joventut Nacionalista de Tarragona. — *Veu de Tarragona*. — Escoles Ribes, de Rubí. — Centre Català, de l'Havana. — Associació Defensa Barceloneta. — Centre Català de València. — Joventut Nacionalista del Districte VI.—Associació Catalanista de Balaguer. — *Excelsior*, de

Balaguer. — Cultura Musical Popular. — Comitè Republicà Democràtic Federal de Tarragona. — Redacció de *Tarragona Federal*. — Orfeó Cardoní, de Cardona. — Sindicat de Venedors de Teixits de Barcelona. — Diputació Provincial de Tarragona. — Centre Nacionalista Català de Balaguer. — *Messidor*, revista mensual de Barcelona. — *Revista Mèdica Barcelonesa*. — Gremi de Professors particulars de Catalunya. — *Marinada*, revista mensual de Palamós. — Joventut Nacionalista de Valls. — Centre Regionalista de Mallorca. — Estudiants nacionalistes bascs i catalans de Saragossa. — Ateneu, Cafè, Cooperativa obrera, i noranta firmants nacionalistes d'Alió. — Centre Basc de Pamplona. — Centre Tradicionalista de Barcelona. — La Unió Valencianista de València. — *Ressorgiment*, de Buenos Aires. — La Unió Conservadora de Catalunya, de Barcelona. — *Lo Pla d'Urgell*, setmanari de Bellpuig. — Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Barcelona. — Ateneu de la Sagrada Família, de Barcelona. — Escoles Catalanes del Temple de la Sagrada Família. — *El Gironès*, de Girona. — Joventut Catòlica Regionalista de Girona. — El Consistori dels Jocs Florals de Girona. — Orfeó Sempre Avant, de Castellbisbal. — Foment Catalanista de Canet de Mar. — Casal Nacionalista Martinenc de Barcelona. — Ajuntament de Sant Vicens de Llavanes. — Ajuntament de Montblanch. — Comitè Municipal Republicà Federalista de Barcelona. — Centre Republicà Federalista. — Centre Democràtic Republicà Federal del Poble Nou. — Casal Republicà Federalista. — Lliga Federal del Districte II. — Casal Autonomista de Sant Gervasi. — Casal Català Autonomista de Gràcia.

— Associació de Música «Da Camera», de Barcelona. — Ateneu Obrer de Barcelona. — Ajuntament de Pont de Vilumara. — Orfeó La Unió, de Pont de Vilumara. — Centre Catalanista Gent Nova, de Badalona. — *Nacionalisme*, de Badalona. — Joventut Catalanista de Badalona. — Institut Mutual Salus. — *L'Escut Emporità*, de La Bisbal. — Associació Catalana Autonomista de Sant Feliu de Guíxols. — Borsa del Treball de Barcelona. — *Baluart de Sitges*, setmanari. — Centre Nacionalista Català, de Sitges. — Lliga Regionalista d'Arenys de Munt. — Joventut Nacionalista de Sant Feliu de Guíxols. — Setmanari *Ciutat Nova*, de Sant Feliu de Guíxols. — Joventut Nacionalista de Blanes. — Foment Republicà Català, de Sans. — Unió Industrial de Barcelona. — *Diari de Girona*. — Girona Tennis Club, de Girona. — Societat d'Atracció de Forasters i Turistes de Girona. — Centre Excursionista de la Comarca de Bages. — Comissió Organitzadora d'Audicions Públiques de Sardanes de Manresa. — Sindicat Musical de Catalunya. — Foment del Treball Nacional, de Barcelona. — Centre Autonomista d'Hospitalet de Llobregat. — Penya literària Montseny. — Gremi de Cançaladers. — Cambra Sindical de Fusters. — Casino Prado Suburense, de Sitges. — Centre Nacionalista de Banyoles i sa comarca. — Redacció d'*Emporion*, periòdic quinzenal de Torroella de Montgrí. — Associació Joventut Nacionalista, de Rubí. — Junta Directiva de l'Ateneu de Torroella de Montgrí. — *Ressorgiment*, periòdic portaveu de Monistrol i sa comarca. — *Germanor*, revista portaveu dels catalans de Xile. — *Catalunya Esportiva*. — Orfeó Canigó, de Barcelona. — Ateneu Enciclopèdic Popular

de Barcelona. — Arts, Escola de dibuix i pintura de Barcelona. — Associació de la Dependència Mercantil de Barcelona. — Orfeó Tarragoní. — Centre Republicà Català Sang Nova, d'Hostafranchs. — Foment Autonomista Català. — Lliga Nacionalista del Baix Empordà, de La Bisbal. — Comitè de la Unió Conservadora de Lleida. — Les Joventuts Nacionalistes de Barcelona. — Associació Obrera L'Amistat, de Girona. — Agrupació Tradicionalista d'Estudis, de Barcelona. — Col·legi d'Apotecaris de Barcelona. — Círcol Unió Liberal del Districte VII. — Unió de Professors Particulars del Districte Universitari de Barcelona. — Institut d'Alumnes i exalumnes de l'Escola Elemental del Treball i anexas. — Joventut Tradicionalista de Barcelona. — Joventut Regionalista Aragonesa de Barcelona. — Nostra Parla, Secció Femenina. — Institut de Cultura i Biblioteca Popular per a la Dona. — Consell Regional Integrista de Catalunya. — Joventut Nacionalista Obrera de l'Ateneu Autonomista del Districte VI. — Grup Esport i Pàtria del F. C. de Barcelona. — Joventut Nacionalista Republicana de Reus. — *Repicament*, setmanari. — Unió Professional de Dependents i Empleats de Comerç de Barcelona. — Ateneu Democràcia del Districte VII. — Patronat de Nostra Dona de Pompeia. — Centre Català Autonomista de Navarres. — Joventut Republicana Nacionalista Cau Català, de Mataró. — Societat Econòmica Reusense d'Amics del País. — Societat d'Estudis Econòmics de Barcelona. — Associació Excursionista Avant, de Barcelona. — Junta Permanent de la Unió Catalànista, de Barcelona. — Redacció de *Germanor*, setmanari popular autonomista de Malgrat. — Mútua d'Arts

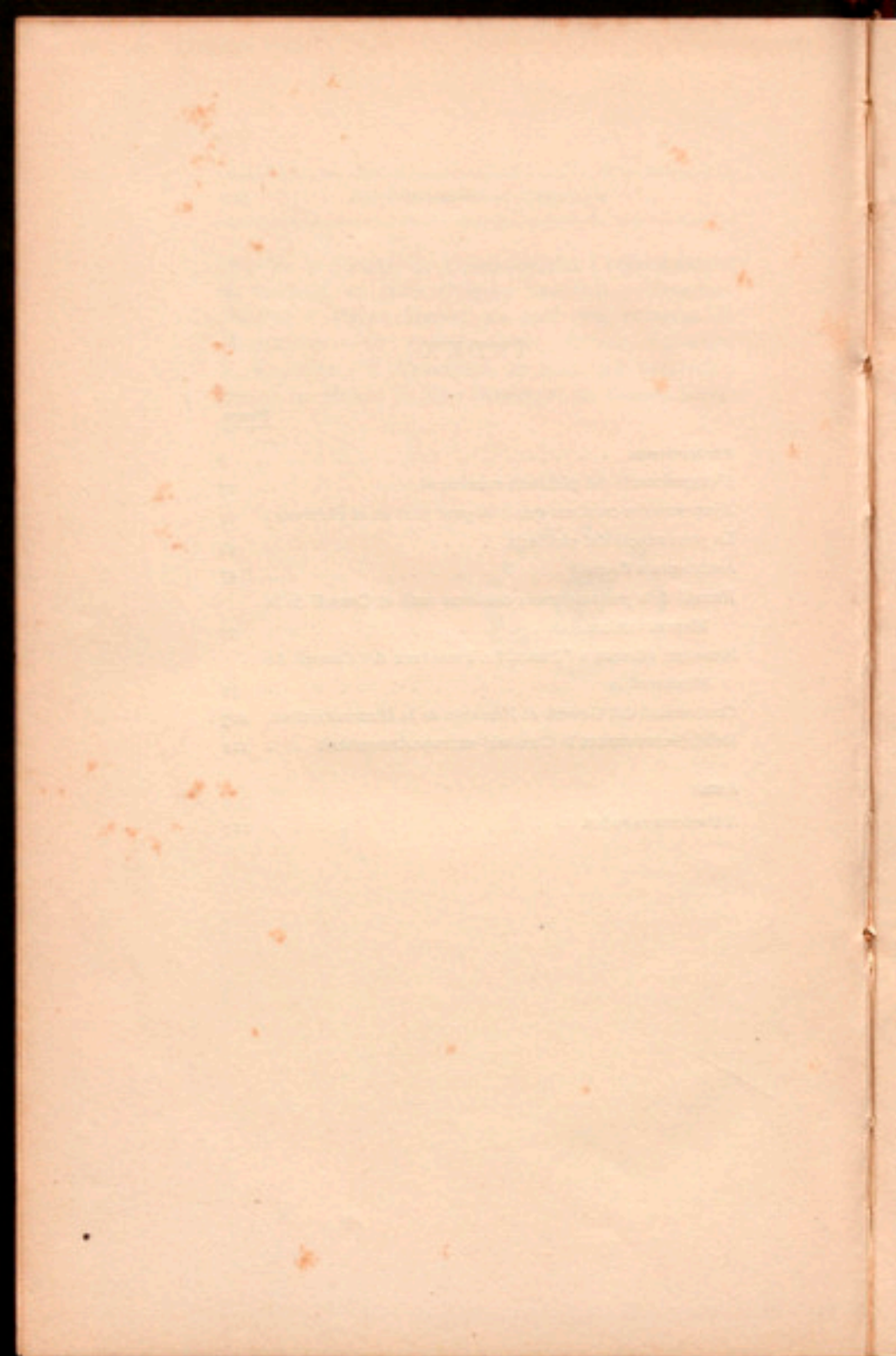
i Lletres. — Junta Directiva de la Joventut Maurista. — Orfeó Pompeia, del Patronat de Nostra Dona de Pompeia. — Orfeó Vilanovi, de Vilanova i Geltrú. — Societat Cooperativa obrera de consum La Flor de Mayo. — Club Esports Catalunya, de Mèxic. — Orfeó Català, de Mèxic. — Lliga Popular Regionalista, del Ferrol. — Joventut Nacionalista de Berga. — Foment Autonomista del Penedès. — Lliga Republicana, de Torroella de Montgrí. — Agrupació Nacionalista, de Torroella de Montgrí. — Sobirà Consell de Govern de la Masoneria Universal. — Francesc Cubillo, Joan Blanch, Portella i Gibert, en nom dels nacionalistes de Tremp. — Llangort, Secre, Alvinia, Cantury, Ramonet, Fornesa, Lluscà, Turon, Martret, Parramon, Celery, Ribot, Pallarés, Dalmau, Font, Domenjó, Pujol, Blasi, Vidal, Tor, Casanovas, Camp, Serrano, Rodríguez, representants dels pobles del districte reunits en Assemblea a Seu d'Urgell. — Bertrand, president del Centre Obrer Unió Urgellesa. — *L'Urgellità*, periòdic comarcal de Seu d'Urgell. — Joan Puig i Bosch, d'Avinyonet. — Lluís Martí, Guillem Forteza, Miquel Ferrà, Bartomeu Forteza, Andreu Bordoy i Fiol i Antoni Pol, en representació dels nacionalistes mallorquins. — Pons, Berga i Frexchedes, del Comerç, pertanyents al Centre Nacionalista Català, de Barcelona. — Josep Garreta i Llobet, mestre, Director de l'Escola Graduada de Canet de Mar. — Francesc Medina, comerciant d'Eivissa. — Claudi de Rialp. — Celestina Vigneaux, mestressa oficial. — Maties Sáenz de Tejada, Advocat resident a Fuengirola (Màlaga). — Josep Misser, Mestre de l'Escola pública de nens, de Pineda. — Eusebi Cortada, Secretari de l'Ajuntament d'Esplugues de Llobregat. — Tadeu Mallach, Presi-

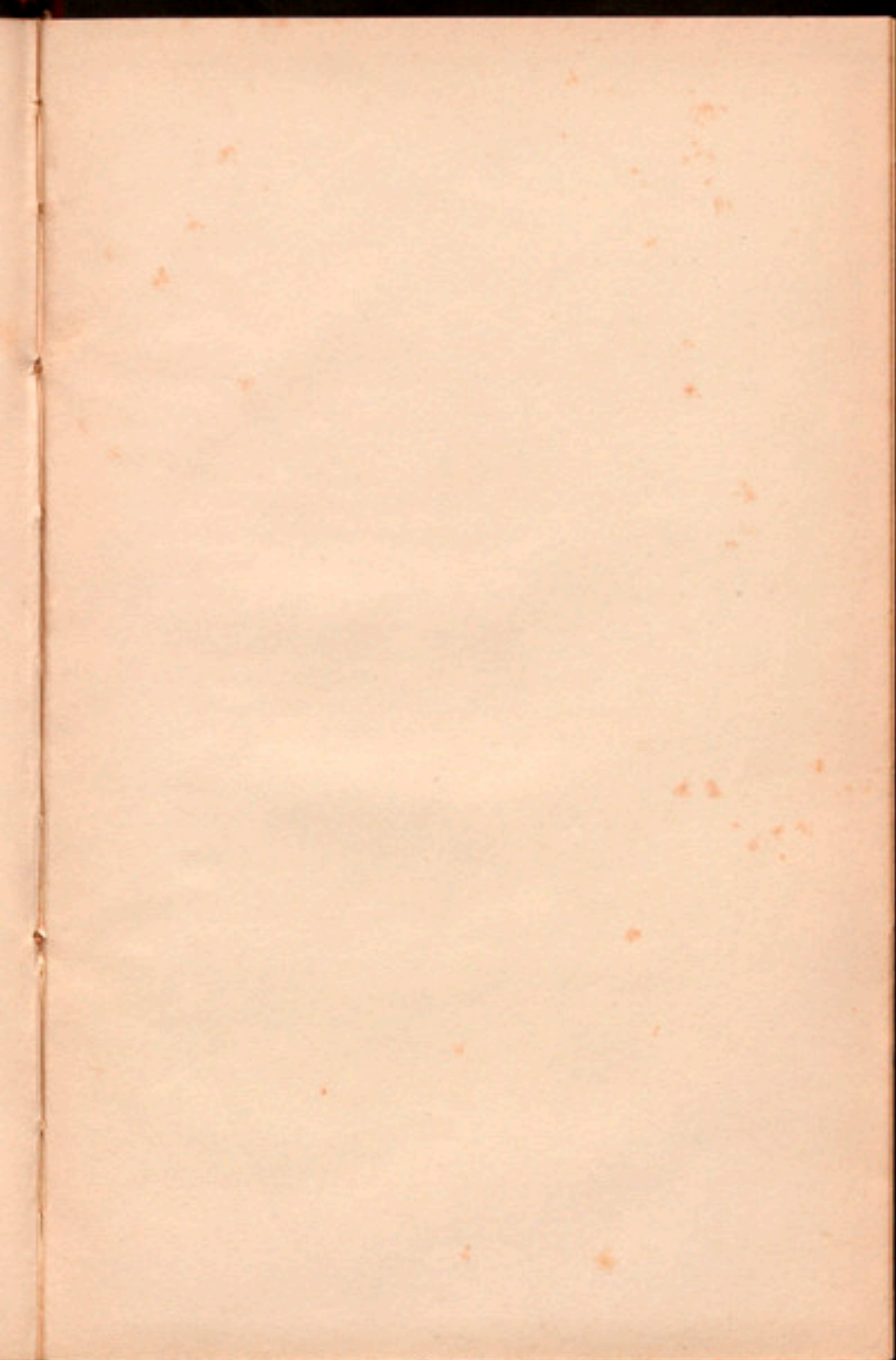
dent de la Societat de Comissionistes i representants de Castelló, en nom d'alguns associats. — Baratan, resident a Punta Arenas, en nom dels catalans de Magallanes. — E. Amuchastegui, Ramon Landajo, E. Erquiaga i A. Casamajó, en nom dels catalans i bascos de Mèxic. — Joan Domingo, de Buenos Aires.

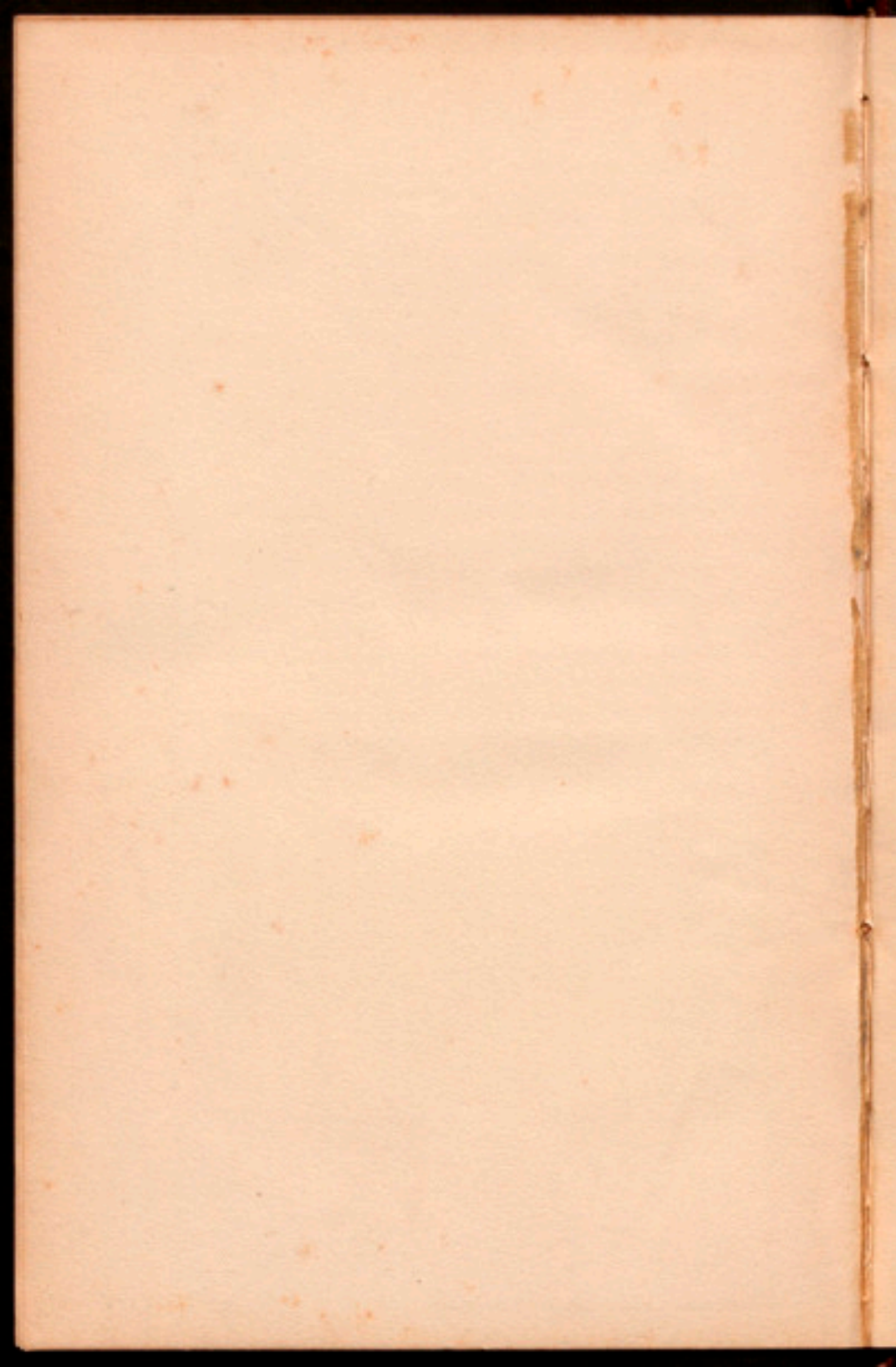

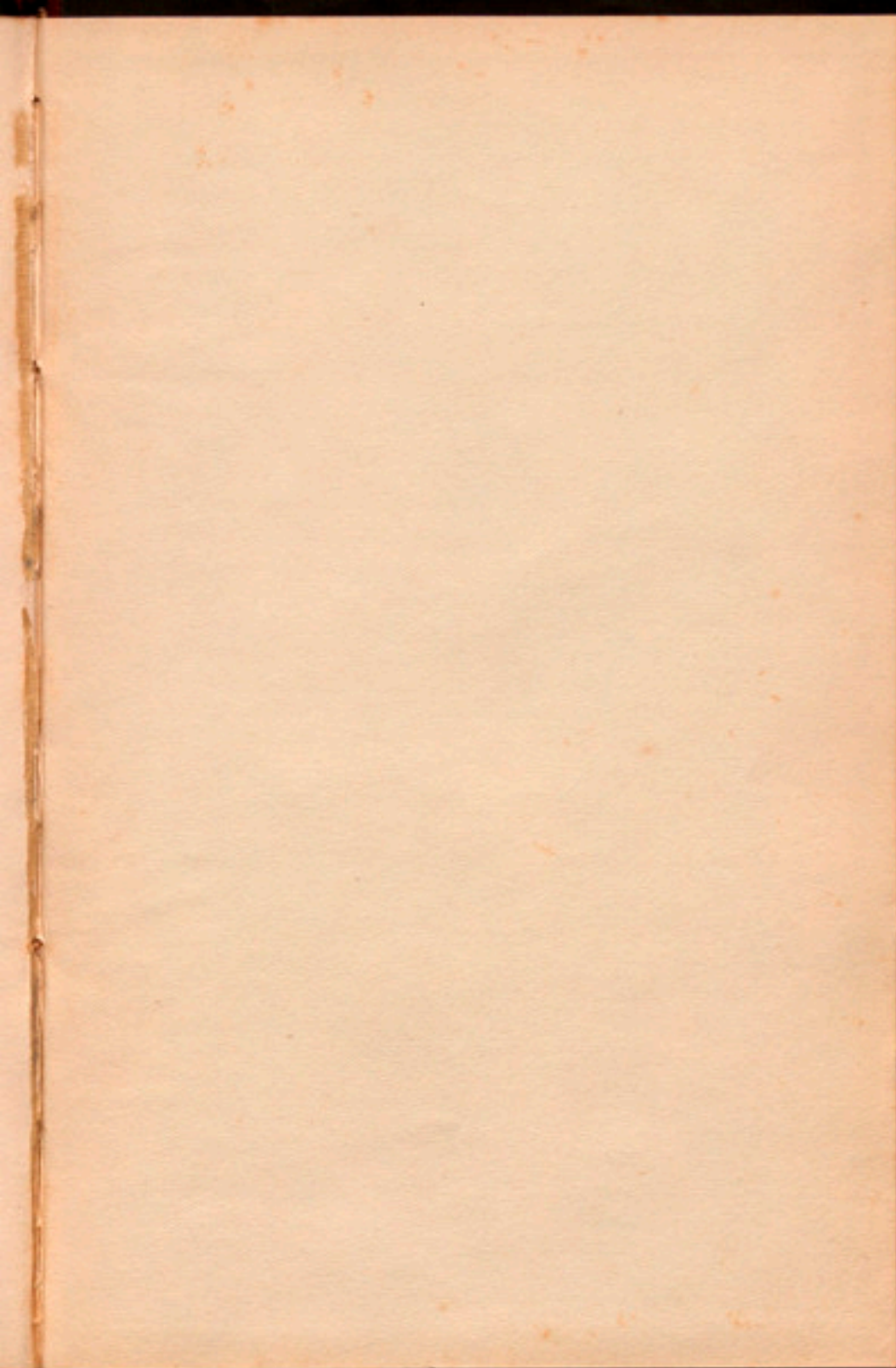
Í N D E X

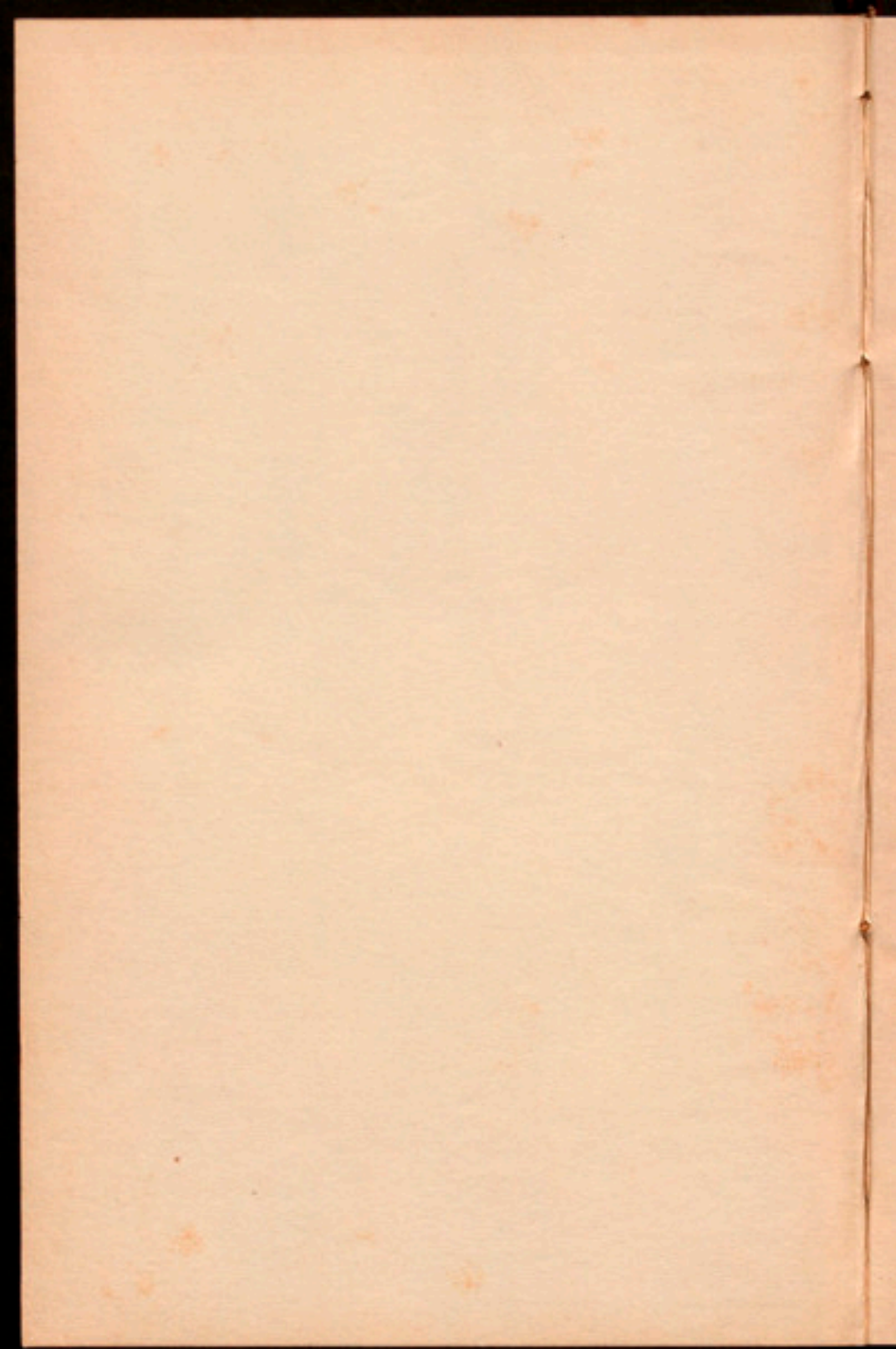
	<u>Pàgines</u>
Antecedents.	7
L'organització del plebiscit municipal	23
Ajuntaments catalans que han pres part en el plebiscit.	27
La presentació del plebiscit.	43
Assistents a l'acte.	47
Reunió dels parlamentaris catalans amb el Consell de la Mancomunitat.	57
Missatge adreçat a l'Excm. Sr. President del Consell de Ministres.	79
Contestació del Govern al Missatge de la Mancomunitat.	103
Reial decret creant la Comissió extraparlamentària	111
 ANEX	
Adhesions rebudes.	117

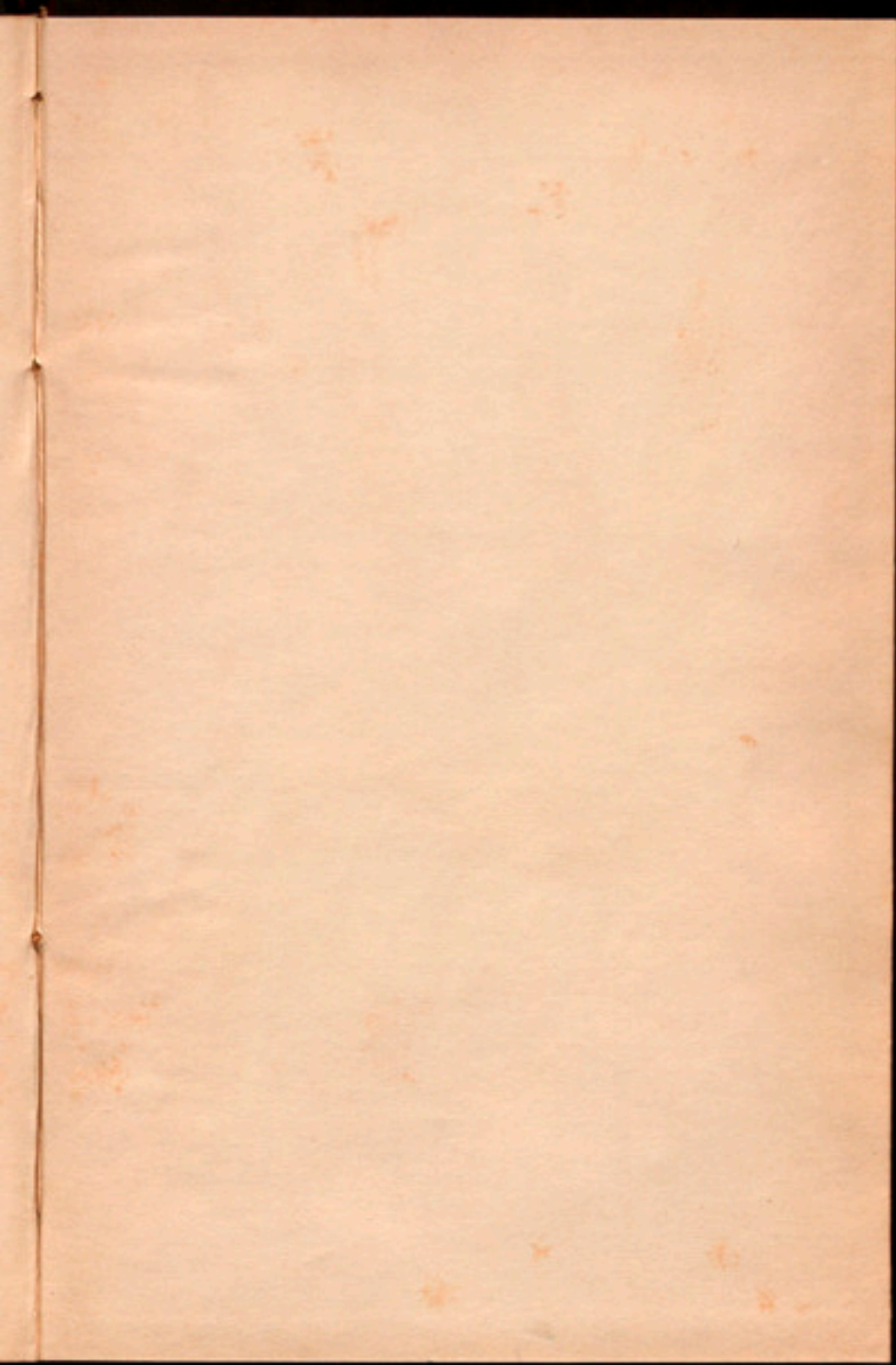

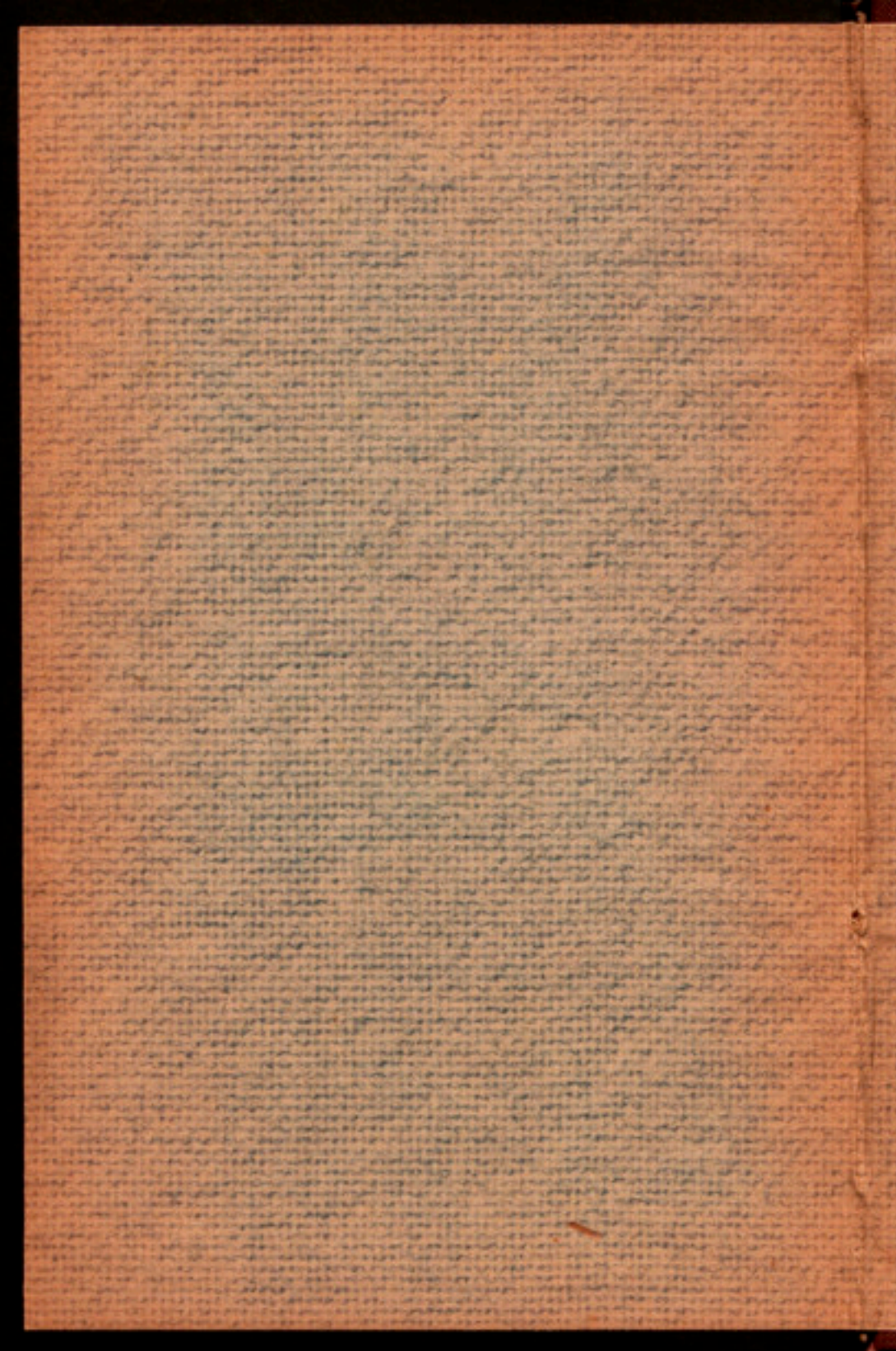

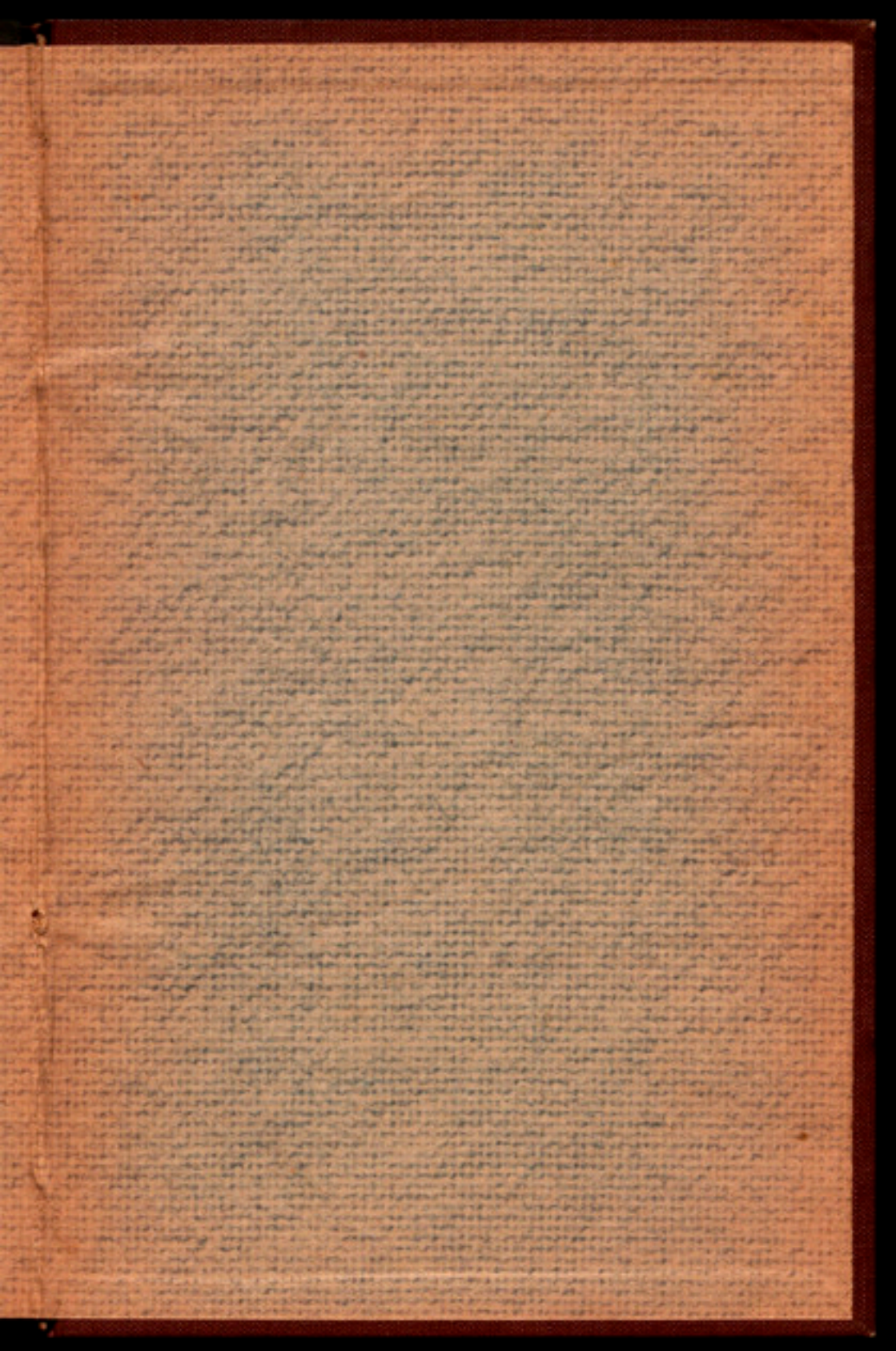

PER L'AUTONOMIA

M
3
157